

อินทรีย์

อ.สุภีร์ ทুমทอง

อินทรีย์ ๕
อาจารย์สุภีร์ ทูมทอง

ชมรมกัลยาณธรรม

หนังสือดีลำดับที่ ๑๓๙

จำนวนพิมพ์ ๘,๐๐๐ เล่ม

มกราคม ๒๕๕๔

ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ

อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐

โทรศัพท์ ๐๒-๗๐๒-๗๓๕๓

ปก-รูปเล่ม : บริษัท วิถีทำ จำกัด โทร ๐๘๖ ๗๘๗ ๘๘๐๐

เพลท : Canna Graphic โทร ๐๘๖ ๓๑๔ ๓๖๕๑

พิมพ์ที่ : บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด

โทรศัพท์ ๐๒-๘๘๕-๗๘๗๐ - ๓

لطพทานัง อัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

www.ajsupee.com

คำนำ

หนังสือ “อินทรีย์ ๕” นี้ เรียบเรียงจากคำบรรยายในหัวข้อ ศึกษาและปฏิบัติธรรมที่ ไชว์รุ่มเบ็นซ์ทองหล่อ กรุงเทพฯ โดยนำมาจาก การบรรยายตอนที่ ๒๐ เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เนื้อหาที่บรรยายนั้นให้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของอินทรีย์ ๕ ประการ ได้แก่ สัทอินทรีย์ วิริยอินทรีย์ สตินอินทรีย์ สมาธิอินทรีย์ ปัญญาอินทรีย์ ซึ่งเป็นธรรมสำหรับวัดความพร้อมของจิต อันเป็นหนึ่งในหมวดโพธิปักขิยธรรม และบอก

หมวดธรรมในการพิจารณาคุณอินทรีย์แต่ละอย่าง
รวมทั้งได้นำทฎฐัพพสูตร และวิมังคสูตร ซึ่ง
เป็นที่มาของคำบรรยายนี้มารวมไว้ด้วย

ขออนุโมทนาผู้ที่เกี่ยวข้องในการทำหนังสือ
เล่มนี้ และขอขอบคุณญาติธรรมทั้งหลายที่มี
เมตตาต่อผู้บรรยายเสมอมา หากมีความผิดพลาด
ประการใด อันเกิดจากความด้อยสติปัญญา
ของผู้บรรยาย ก็ขอมาต่อพระรัตนตรัยและ
ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และขออโหสิกรรมจาก
ท่านผู้อ่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุภีร์ ทุมทอง

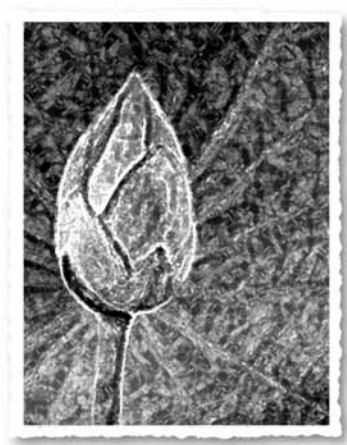
ผู้บรรยาย

๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

สารบัญ

อินทรีย์ ๕	หน้า ๗
๑. สัทอินทรีย์	หน้า ๒๘
๒. วิริยอินทรีย์	หน้า ๕๒
๓. สตินทรีย์	หน้า ๖๕
๔. สมานอินทรีย์	หน้า ๗๐
๕. ปัญญินทรีย์	หน้า ๗๗
ภาคผนวก	หน้า ๙๗
ทักขิปปสูตร	หน้า ๙๘
วิมังคสูตร	หน้า ๑๐๑
ประวัติ อ.สุภีร์ ทุมทอง	หน้า ๑๑๐
รายชื่อผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือ	หน้า ๑๑๑

อินทรีย์ ๕

บรรยายที่ ไชว์รัมเบ็นซ์ทองหล่อ กรุงเทพฯ
๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓

อินทรีย์ ๕

ขอนอบน้อมต่อพระรัตนตรัย
สวัสดีครับท่านผู้สนใจในธรรมะทุกท่าน

วันนี้ บรรยายศึกษาและปฏิบัติธรรม
ครั้งที่ ๒๐ นะครับ เป็นโอกาสก่อนที่จะถึง
วันอาสาฬหบูชา คือวันพรุ่งนี้นะ การที่เรา
ทั้งหลายจะได้มีโอกาสได้ยินได้ฟังธรรมะ ก็
เป็นเรื่องยาก นับเป็นโอกาสที่ดี เราฟังแล้ว

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ก็ค่อยๆ ทำความเข้าใจ แล้วก็นำไปปฏิบัติ
ต่อไป

พระพุทธเจ้าตรัสว่า โอกาสที่เราทั้งหลาย
จะได้ยินได้ฟังธรรมะนั้น เป็นไปได้ยากมาก
เพราะบางทีเราเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว แต่ไม่มี
พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ นี้ก็ย่อมเป็นไปได้
ที่จะได้ยินได้ฟังธรรมะ นานๆ ทีหนึ่ง พระ
พุทธเจ้าจึงจะมาตรัสรู้ หรือแม้บางครั้ง มี
พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แล้ว เราก็ไม่ได้ยินไม่
ได้ฟังธรรมะ เพราะว่าอาจจะไปเกิดในอบายอยู่
เป็นมด เป็นแมลง เป็นไส้เดือน หรือรุนแรง
หน้อยก็ไปลงนรก อะไรก็ว่าไป อันนี้ก็ไม่มี
โอกาสได้ยินได้ฟังเหมือนกัน บางครั้งพระ
พุทธเจ้ามาตรัสรู้แล้ว แต่เราไปเกิดเป็น

อินทรี ย ๕

เทวดาที่มีอายุยืน เทวดาที่มีอายุยืนนั้น มัวแต่เพลิดเพลินอยู่ ใช้เวลาให้หมดไปวันๆ พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ เกิดอุบัติขึ้นในโลกมนุษย์ ตรัสรู้แล้ว ทรงแสดงธรรม แล้วก็ปรินิพพานไป เขายังไม่มีโอกาสได้ฟังพระธรรมด้วยซ้ำไป มัวแต่เพลิดเพลิน ไม่ได้ยินข่าวสารว่ามีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ พระพุทธเจ้าก็ปรินิพพานไปอีกองค์แล้ว หมดโอกาสที่จะได้ยินได้ฟังธรรมะ

หรือแม้เราทั้งหลายมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ แต่ไปเกิดในสถานที่ที่ไม่มีโอกาสได้ยินได้ฟัง ไปเกิดในที่ไกลเกินไป ไม่มีเสียงธรรมะไปถึง ก็ไม่ได้ยินเหมือนกัน หรือบางคนได้ยินแล้ว สติปัญญาน้อยไปหน่อย

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ไม่เชื่อมั่น ไม่มีศรัทธาในคำสอนของพระพุทธเจ้า
ไม่นำมาประพฤติปฏิบัติ ก็ไม่ได้สมบัติที่ควร
จะได้

ดังนั้น โอกาสในการได้เจอพระธรรม
หรือได้ยินได้ฟังธรรมะก็เป็นโอกาสที่เป็นไป
ได้ยากมาก คือเราต้องเกิดเป็นมนุษย์ มี
พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ต้องมีสติปัญญาพอ
สมควร ฟังแล้วเข้าใจ เกิดความเลื่อมใส
จึงจะสามารถนำไปประพฤติปฏิบัติ แล้วก็ได้
รับผลที่ดีที่สุดสำหรับตนเองได้

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราเห็นว่า สังขาร
มันไม่แน่นอน ให้เราฝึกฝนตนเอง จน
สามารถเป็นที่พึ่งของตนเองได้ วิธีการต่างๆ

อินทรีย์ ๕

ที่ท่านสอนเอาไว้ ให้เราฝึกฝนปฏิบัติตาม นั้น เป็นเรื่องของโอกาสในการพัฒนาตนเอง เพราะชีวิตนั้นเป็นของไม่แน่นอน เป็นของไม่เที่ยง เป็นอนิจจัง ก็อนิจจังนั้นแหละคือโอกาส การได้ยินได้ฟังธรรมะนั้นก็เป็นโอกาสอันหนึ่ง

ในชีวิตของเราเป็นเรื่องของโอกาสทั้งนั้น เป็นโอกาสในการฝึกฝนตนเอง โอกาสของการฝึกให้มีสติ มีสัมปชัญญะ เพื่อทำให้เกิดศีล สมาธิ ปัญญา เราทั้งหลายควรจะใช้โอกาสทุกๆ โอกาสที่เรามี เพื่อการฝึกฝนตนเอง

สมมติว่า เรามีสามมี ก็เป็นโอกาส คนที่ไม่มีสามมีไม่มีโอกาสนี้นะ เรามีสามมีก็เป็นโอกาสในการฝึกฝนตนเอง ให้มีสติ

มีสัมปชัญญะ ให้รู้จักการมีศีล สมาธิ ปัญญา โดยอาศัยสามีนี มีลูกก็เป็นโอกาส โอกาสในการที่จะเรียนรู้ความจริงโดยอาศัยสิ่งนั้น ไปที่ทำงานก็เป็นโอกาสนะ โอกาสในการฝึกฝนตนเอง ถ้าหากเราารู้วิธี

ในพุทธศาสนาท่านให้มองว่า วินัยหรือสิกขาบทที่เราฝึกฝนนั้นเป็นเรื่องของโอกาส ไม่ใช่เรื่องหน้าที่หรือข้อบังคับ เราทั้งหลายมักคิดแต่เรื่องหน้าที่ เช่นว่า มาที่ทำงาน เป็นลูกน้องก็มีหน้าที่ต้องทำตามที่เจ้านายสั่ง อย่างกับเป็นวัวเป็นควาย เจ้านายก็ใช้งานวัวควายไปหมด อย่างนี้เป็นเรื่องของหน้าที่ แต่ในพระพุทธศาสนาท่านไม่มองอย่างนั้น มองว่าเป็นโอกาสในการที่จะได้ฝึกฝนตนเองให้เป็น

อินทรีย์ ๕

คนมีระเบียบวินัย มีความอดทน มีสติ
สัมปชัญญะ รู้จักยับยั้งชั่งใจ เหมือนกับเรา
มีครอบครัว ก็เป็นโอกาสที่จะได้ฝึกฝนตนเอง
ในแง่มุมนี้ ซึ่งคนไม่มีครอบครัวก็จะได้รับ
โอกาสอันนี้ แต่บางที่เราก็มองเป็นหน้าที่ เป็น
ภาระที่ต้องแบกต้องหามกันไป มันก็หนักอึ้ง
เลยทีเดียว

แม้กระทั่งเรื่องศีล เรื่องสมาธิ บางคนก็
มองเป็นเรื่องข้อบังคับไป เวลารักษาศีลก็
ห้ามนั่นห้ามนี้ ก็ว่ากันไป เวลาทำผิดแล้ว
พระพุทธเจ้าจะลงโทษ อะไรวางนี้ นี่ก็มอง
เป็นข้อบังคับ โดยแท้จริงแล้ว พระพุทธเจ้า
ทรงบัญญัติเอาไว้ เพื่อเป็นโอกาสสำหรับเรา
ทั้งหลาย เพื่อให้เราทั้งหลายฝึกฝนตามนั้น

อ. สุภีร์ ทุมทอง

แล้วก็จะได้รับรู้ถึงสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตนเองยิ่งๆ
ขึ้นไป เป็นโอกาสในการฝึกฝนตนเองให้ดียิ่ง
ขึ้น เป็นโอกาสให้ใช้ชีวิตอย่างเป็นสุขสบายขึ้น
ไม่ต้องมาเป็นทุกข์วนเวียนไป

เหมือนท่านมาในที่นี่ ก็มีโอกาสดำฟัง
ธรรม มีโอกาสดำยินสิ่งที่ไม่เคยได้ยิน ถ้า
ท่านไหนที่เคยฟังแล้ว ก็เข้าใจสิ่งที่เคยได้ฟัง
เพิ่มขึ้น อย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้น ข้อปฏิบัติ
ต่างๆ ที่พระพุทธเจ้าได้สอนเอาไว้ ไม่ได้เป็น
เรื่องข้อห้ามหรือเป็นข้อบังคับอะไร เป็นแต่
เพียงข้อสำหรับให้เราฝึกฝน ให้เราได้รับโอกาส
อันใหม่ๆ ถ้าไม่เจอพระพุทธศาสนา ไม่เจอ
คำสอนของพระพุทธเจ้า เราก็จะไม่ได้รับ
โอกาสนี้ แต่เมื่อมาเจอคำสอนก็ได้รับโอกาส

ที่จะได้ฝึกฝนตนเอง เพื่อให้ได้รับสิ่งที่ดีที่สุด
สำหรับตนเอง

สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นสังขารนั้นมัน
เป็นของไม่เที่ยง รวมทั้งชีวิตของเราด้วย ชีวิต
จึงเต็มไปด้วยโอกาสว่าจะได้รับอะไร หรือว่า
จะพบเจออะไร **โอกาสที่ดีที่สุด คือ ได้เจอคำ
สอนของพระพุทธเจ้า ได้ฝึกฝนปฏิบัติตาม
ที่พระองค์สอนเอาไว้ นั่นแหละ เมื่อปฏิบัติตาม
เราก็จะมีโอกาสพบสิ่งที่ดีที่สุดที่คาดไม่ถึง** นี้
ก็พูดเรื่องโอกาสให้ท่านทั้งหลายฟังนิดหน่อย
เนื่องจากวันพรุ่งนี้ก็เป็นโอกาสอีกวันหนึ่ง
เรียกว่าวันอาสาฬหะ

ทั้งชีวิตของเรามันมีแต่เรื่องโอกาสนะ เจอคนนั้นคนนี้ก็เป็นโอกาสในการที่จะได้มี สติมีสัมปชัญญะ ได้รู้จักตนเองมากขึ้น เจอ คนต่าก็จะได้มีโอกาสดูตนเองว่า เรายังมีทุกข์ อยู่หรือเปล่า เรายังรู้สึกเจ็บปวด ยังรู้สึกทุกข์ ทรมานเพราะคนต่าอยู่หรือเปล่า จะได้มีโอกาส ดูตนเอง เข้าใจตนเอง มีสติสัมปชัญญะเพิ่ม ขึ้น มีปัญญาเพิ่มขึ้น เพื่อที่ต่อไปเขาต่าแล้ว จะได้ไม่เป็นทุกข์ เจอเหตุการณ์นั้นบ้าง เหตุการณ์นี้บ้างที่แสดงความจริงให้เราดู เราก็มีโอกาสได้เห็นความจริง

ในคราวที่แล้ว ครั้งที่ ๑๙ ผมได้พูดถึง เรื่องอินทรียั้ง ๒๒ ประการให้ฟัง บางท่าน ฟังแล้วก็ดูเหมือนเยอะเหลือเกิน จำได้บ้าง

อินทรีย์ ๕

ไม่ได้บ้าง ก็ไม่เป็นไรนะ ในอินทรีย์ ๒๒
ประการนั้น มีอยู่ ๕ ประการที่เป็นอินทรีย์
ฝ่ายโพธิปักขิยธรรม เป็นธรรมะที่จะนำท่าน
ทั้งหลายไปสู่การตรัสรู้ ทำให้มีการเห็นแจ้ง
ความจริง มีปัญญา เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
จนนำไปสู่ความพ้นทุกข์ ได้แก่ สัทอินทรีย์
วิริยอินทรีย์ สตินทรีย์ สมานินทรีย์
ปัญญินทรีย์

ถ้าไม่มีธรรมะเหล่านี้เกิดขึ้นมาในจิต เรา
ทั้งหลายก็จะใช้ชีวิตวนเวียนไปเรื่อยๆ ตาม
อำนาจของกรรมเก่า และตามอำนาจของ
เวทนาที่เกิดขึ้นเมื่อกระทบสัมผัส เราทั้งหลาย
โดยส่วนใหญ่เป็นอย่างนั้น คือ เป็นผลพวง
มาจากกรรมเก่า จากพ่อแม่ที่เคยทำกันมา

อ. สุภีร์ ทุมทอง

จากรุ่นสู่รุ่น ถ่ายทอดมาทางพันธุกรรมบ้าง
ทางความคิด ทางทัศนคติ อุดมคติ พิธีกรรม
ต่างๆ บ้าง ถูกครอบงำด้วยอำนาจของกรรม
เก่า ถูกครอบงำด้วยทัศนคติ อุดมคติเก่าๆ
ทั้งๆที่สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถจะทำให้พ้นทุกข์ได้
แต่ก็ไม่สามารถที่จะทิ้งไปได้ ยังรู้สึกว่สำคัญ
รู้สึกว่ต้องทำอย่างนั้น เป็นผลพวงที่มาจาก
คนรุ่นเก่าๆ ซึ่งคนรุ่นเก่าๆ ก็ล้วนแต่เป็นทุกข์
ทั้งนั้น เขาถ่ายทอดอะไรมาก็ล้วนแต่เป็นเหตุ
ให้เกิดทุกข์ แต่ก็ไม่สามารถจะทิ้งไปได้

เราทั้งหลายโดยส่วนใหญเป็นอย่างนั้น
เป็นผู้รับเคราะห์ หรือเป็นผู้รับผลของสิ่งเก่าๆ
ที่เขาทำๆ กันมา ไม่สามารถที่จะเป็นอิสระ
อยู่เหนือมันได้ ไม่สามารถที่จะเป็นอิสระอยู่

เหนือความคิดความรู้สึกอะไรต่างๆ โดย
ส่วนใหญ่เป็นอย่างนั้นแหละ ถูกครอบงำด้วยสิ่ง
เก่าๆ ทั้งหลาย

เราทั้งหลายที่เกิดขึ้นมา ก็เกิดมาด้วยอำนาจ
ของกรรมเก่า นะ มีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
มีชีวิต เป็นหญิง เป็นชาย เหล่านี้ก็เป็นผลของ
กรรมเก่า เมื่อกระทบอารมณ์แล้วเป็นที่ตั้ง
ของความรู้สึก สุขบ้าง ทุกข์บ้าง อทุกข์ขมสุขขบ้าง
แล้วก็มีปฏิกิริยาตอบสนองไปตามความเคยชิน
แล้วก็เป็นผลวนเวียนไปเรื่อยๆ เหมือนที่เรา
ทำกันมานานแล้ว

แต่ถ้าเรารู้จักสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน
เราไม่ได้อยู่ภายใต้อิทธิพลของกรรมเก่า ไม่ได้

อ. สุภีร์ ทุมทอง

อยู่ภายใต้อิทธิพลของเวทนา ไม่ได้อยู่ภายใต้อิทธิพลของโลกอีกต่อไปแล้ว เราฝึกฝนเพื่อที่จะอยู่เหนือมัน ทำให้สิ่งเหล่านั้นไม่มีอิทธิพลเหนือจิตใจอีกต่อไป เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ไม่ใช่หลับหูหลับตาทำ หลับหู หลับตาพูด หลับหูหลับตาคิดไปตามคนอื่นเขา

เราทั้งหลายโดยส่วนใหญ่ ถูกครอบงำด้วยสิ่งต่างๆ รับรู้มันแล้วก็ตอบสนองวงเวียนไปเรื่อยๆ ไม่ได้เป็นผู้สร้างนะ ถูกความคิดครอบงำ แทนที่จะเป็นผู้ใช้งานความคิด ก็ถูกความคิดใช้เอา ทัศนคติ อุดมคติ คิดว่าอันนี้ดีนะ ก็ไปทำตามเขา ถูกมันครอบงำจนไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ได้เป็นผู้ใช้ความคิด ไม่ได้เป็นผู้สร้าง แต่เป็นผู้ถูกกระทำ แล้วก็

วนเวียนไปเรื่อยๆ ตามอำนาจค้นหาและ
อุปาทาน จมอยู่ภายใต้กองทัพ ท่านจึง
บอกว่าชั้นที่ ๕ อันที่ตั้งของความยึดมั่นถือ
มั่นนี้เป็นกองทัพ

กายกับใจของเรา ถ้าถูกค้นหาอุปาทาน
ชักพาให้ไปทำนั่นทำนี่ตามความยึดถือ จะเอา
นั่นจะเอานี่ ตามความรู้สึกของตนเอง อันนี้
คือ**กองทัพ** เราทั้งหลายพากันเป็นอย่างนั้น
ไปหมด ตั้งแต่เด็กจนโต เราพากายและใจไป
ทำนั่นทำนี่ ได้มือก็ใช้มือ ทำตามความยึดถือ
ทำตามความคิด ทำตามความรู้สึกของตนเอง
ไม่ได้ทำด้วยสติปัญญา ไม่กล้าที่จะไม่เหมือน
คนอื่น ต้องอย่างนั้นอย่างนี้ พิสูจน์ตนเอง
ไปเรื่อยๆ นี่มันเป็นการจมอยู่ในกองทัพ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

พระพุทธเจ้าสอนให้เรา มีสติสัมปชัญญะ แล้วย้อนกลับมามองดู ศึกษาความจริงให้ เห็นว่า แท้ที่จริง ที่เราเคยหลงเข้าใจผิดและ หลงยึดมั่นถือมั่นว่ามีตัวเรามีของเรานั้น มัน ไม่จริงหรือ? ให้เรามองดู แล้วก็เลิกทำตาม ความรู้สึก เลิกทำตามตัณหาอุปาทานนั้น ให้ มาทำตามสติปัญญา ฝึกฝนให้มีธรรมะที่จะ ไปถึงความสิ้นไปแห่งทุกข์

ธรรมะชนิดที่เป็นฝ่ายของการตรัสรู้ คือ โภธิปักขิยธรรม เริ่มตั้งแต่สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ เป็นต้น ถ้าเรา ฝึกฝนไปโดยถูกต้อง ธรรมะเหล่านี้ก็จะเกิด มากขึ้น มีขึ้นในจิตแทนของเก่าๆ ชีวิตก็จะ กลายเป็นอีกแบบหนึ่ง กลายเป็นผู้ที่ใช้ชีวิต

อินทรีย์ ๕

ด้วยสติปัญญา ไม่ต้องอาศัยกรรมเก่าๆ ไม่ต้องอาศัยทัศนคติเก่าๆ อุดมคติเก่าๆ แนวคิดเก่าๆ ไม่ต้องรอตามพ่อแม่ ตามสังคม หรือตามใครต่อใครที่ไม่รู้ความจริง

เมื่อเราปฏิบัติธรรมโดยถูกต้อง มีเครื่องหมาย หรือสัญญาณอะไรบางอย่างที่พอจะดูได้ว่า เราได้เจริญเติบโตในทางสายนี้แล้ว ก็จะมีเรื่องอินทรีย์ ๕ นั้นแหละ ในคราวที่แล้วได้บรรยายไปแล้ว แต่พูดย่อๆ วันนี้จะบรรยายวิธีดูอินทรีย์ ๕ ให้ฟัง ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ แสดงให้ทราบว่า ลัทธิอินทรีย์นี้ดูได้ที่ไหน จะพิจารณาเห็นได้ในที่ไหนว่า ที่เราปฏิบัติธรรมมานี้ มีลัทธิอินทรีย์หรือมีศรัทธาอันเป็นใหญ่เกิดขึ้น สามารถครอบงำสภาวะ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ที่ตรงข้ามได้ วิริยนทรีย์ดูได้ในที่ไหน สตินทรีย์
ดูได้ในที่ไหน สมาธินทรีย์ดูได้ในที่ไหน และ
ปัญญาธิทรีย์ดูได้ในที่ไหน

คำว่า **อินทรีย์** แปลว่า *ธรรมะที่เป็นใหญ่*
เป็นหัวหน้า สามารถครอบงำธรรมะฝ่ายตรง
กันข้ามได้

ถ้ามีศรัทธา มีความเชื่อมั่น ก็จะครอบงำ
ความไม่เชื่อมั่น ทำให้มันไม่มีโอกาสเกิดขึ้น
หรือบางครั้งเกิดขึ้นก็ไม่มีอิทธิพลต่อจิตใจ
เพราะมีศรัทธามาเป็นใหญ่แทนแล้ว ถ้ามี
วิริยนทรีย์ก็จะครอบงำความเกียจคร้านได้ เป็น
คนที่ขยันเดินไปตามทางนี้ไม่มีการหยุดอยู่กับที่
ทำให้ความเกียจคร้านไม่เกิดขึ้น หรืออาจจะ

อินทรี ๕

เกิดขึ้นมาบ้าง ก็ไม่ได้มีอิทธิพลต่อจิตใจ จนทำให้ท้อแท้ท้อถอย เลิกไปกลางคัน เพราะมีวิริยอินทรีมาเป็นใหญ่แทนแล้ว อย่างนี้เป็นต้น

วันนี้จะบรรยายที่ดูอินทรี ๕ ให้ฟัง ท่านทั้งหลายจะได้ไปตรวจสอบตัวเองว่า จิตใจของเรานั้นได้มีธรรมชาติฝ่ายนี้เพิ่มขึ้นมาบ้างหรือเปล่า ถ้ามีเพิ่มขึ้นมาบ้าง ก็เป็นสัญญาณที่ดีแล้วนะ เป็นสัญญาณที่บอกว่า อ้อ.. เราได้เข้าสู่ทาง หรือได้ฝึกฝนตนเองมาพอสมควรแล้ว ถ้าใครยังไม่มีก็จะได้ดูตนเองเหมือนกันว่า เรายังไม่มี จะได้เร่งฝึกฝน ทำให้มันมีขึ้น เพราะธรรมชาติฝ่ายโพธิปักขิยธรรม

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ฝ่ายอริยมรรค นี่เป็นภาเวตัพพธรรม คือ
ธรรมะที่ควรทำให้มีขึ้น ทำให้เกิดขึ้น ถ้าเคย
เกิดขึ้นแล้ว ก็ควรทำให้เจริญก้าวหน้าจนเต็ม
บริบูรณ์ด้วยการภาวนา

๑. สัทธินทรีย์

ข้อที่ ๑ **สัทธินทรีย์** แปลว่า ธรรมะที่เป็นใหญ่ เป็นหัวหน้า สามารถครอบงำธรรมะฝ่ายตรงกันข้ามได้คือศรัทธา คือ ความเชื่อมั่น มั่นใจ ผ่องใส น้อมไปในสิ่งอันที่เป็นที่ตั้งของศรัทธา ศรัทธานี้สามารถครอบงำความไม่มีศรัทธาได้ ความไม่เชื่อมั่นลดลง ความ

เชื่อมั่นเข้ามาแทนที่ ทำให้เกิดมั่นใจในผู้นำทาง
เพิ่มขึ้น ความหวั่นไหวต่างๆ ลดลง จนกระทั่ง
หมดไปในที่สุด ลัทธินทรีย์พึงเห็นได้ในที่ไหน
**ลัทธินทรีย์นั้นอันบุคคลพึงเห็นได้ในโศดา
ปัตตติยงคะ ๔**

คุณธรรมของพระโศดาบันมืออยู่ ๔
ประการ ได้แก่ ศรัทธาเลื่อมใสไม่หวั่นไหวใน
พระพุทธรเจ้า ศรัทธาเลื่อมใสไม่หวั่นไหวใน
พระธรรม ศรัทธาเลื่อมใสไม่หวั่นไหวในพระ
สงฆ์ และเป็นผู้มีศีล ที่เป็นอริยกันทศีล ศีล
ที่พระอริยเจ้ารักใคร่ ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง
ไม่พร้อย เป็นไท ไม่ถูกต้อนหาและทิวฏฐิ
ครอบงำ และเป็นไปเพื่อให้จิตมีสมาธิ นี้
เรียกว่า โศดาปัตตติยงคะ ถ้าใครอยากจะรู้ว่า

อินทรีย์ ๕

เราฟังธรรมมาก็มานานแล้ว เข้าวัดโน้น เข้าวัดนี้ ผ่านอาจารย์นั้น อาจารย์นี้มาตั้งเยอะ จนอาจารย์ตายไปหลายคนแล้ว เราได้มีสังฆอินทรีย์บ้าง หรือเปล่า ก็มาลองพิจารณาดู

พระพุทธเจ้าบอกว่า สังฆอินทรีย์อันบุคคลพึงเห็นได้ในโสตะปตติยงคะ ๔ ศรัทธา เลื่อมใสไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ และเป็นผู้ที่ประกอบไปด้วยศีลที่เรียกว่าอริยกันตศีล

ท่านทั้งหลายก็ลองพิจารณาดูว่า ท่านฟังธรรมะมานานแล้วก็ดี ฝึกฝนสติสัมปชัญญะตามแบบนั้นแบบนี้ก็มาดี เชื่อมั่นเลื่อมใสไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า พระธรรม

อ. สุภีร์ ทุมทอง

พระสงฆ์ มากขึ้นหรือเปล่า ยังมีอะไรที่น่า
นับถือบูชามากกว่านี้หรือเปล่า ยังมีของคลัง
ของศักดิ์สิทธิ์ มีพิธีกรรมไหนพิธีกรรมนี้
อะไรเยอะแยะอยู่หรือเปล่า ถ้าเป็นผู้เลื่อมใส
ไม่หวั่นไหวในพระรัตนตรัยแล้ว ก็จะไม่
เรื่องพวกนั้น ไม่มีเรื่องมงคลตื่นข่าวอะไร เรา
ทั้งหลายมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์เยอะไหม หรือบางทีก็
อุปโลกน์พระพุทธรเจ้าให้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีก
อย่างหนึ่งไปแล้ว เข้าโบสถ์ไหน เข้าโบสถ์นี้
พระพุทธรเจ้าศักดิ์สิทธิ์เหลือเกิน อยู่ในโบสถ์
นั้นนะ เข้าไปก็เย็นทีเดียว พวกกันไปขอนั้นขอนี้
พอออกมากร้อนเป็นไฟ

ศรัทธาที่มีลักษณะเชื่อมั่น มีความมั่นใจ
ในคุณธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธรเจ้า ที่เราสวด

อินทรีย์ ๕

กันเป็นประจำนั่นแหละ มั่นใจในคุณของท่าน
มั่นใจว่าท่านมีคุณเช่นนั้นจริงๆ ไม่ผิดเพี้ยน
จากนั้น ดังคำที่เราสวดกันว่า *อิติปิ โส ภควา
อรหัง สัมมาสัมพุทธโธ วิชชาจรรณสัมปันโน
สุคโต โลกวิทู อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ สัตถา
เทวมนุสสานัง พุทโธ ภควา* มีอยู่เท่านี้แหละ
มั่นใจอย่างนี้

เรามั่นใจในสิ่งที่ท่านเป็น ตามคุณของ
ท่านนั่นแหละ ถ้าเลยเถิดไปกว่านี้ ก็ไม่ได้มี
ศรัทธาในพระพุทธรเจ้าแล้ว เพราะมันออก
นอกทางไป โอ้.. พระพุทธรเจ้านี้ คักดีลืทธิ
เหลือเกิน เอามวลสารมาจากอินเดียบ้าง เอ
มาจากตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง ทำให้ขลังขึ้นมา
มวลสารที่คักดีลืทธิ แท้ที่จริงก็เป็นซากกระดูก

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ของสัตว์ทั้งหลายที่ตายทับถมกัน รวมทั้ง
กระดูกเราด้วยเหมือนกัน เพราะเราเกิดตาย
ทับถมกันมาในโลกนี้มากมายนับชาติไม่ถ้วนแล้ว
จะเอามวลสารหรือดินเหล่านั้นที่เป็นกระดูก
ของเราทั้งหลาย มาอุปโลกน์ท่านให้ศักดิ์สิทธิ์
ให้ท่านเป็นในสิ่งที่ท่านไม่ได้เป็น อย่างนี้ก็
เลยเถิดเกินไป

หากนึกถึงแต่เรื่องขลัง เรื่องศักดิ์สิทธิ์
ส่วนคุณธรรมมีอรหังเป็นต้นนี้ไม่เคยนึกถึง
อย่างนี้เรียกว่าอินทรีย์คือศรัทธา นั้นยังไม่มี
ต่อเมื่อใด เรื่องของขลัง ของศักดิ์สิทธิ์ มงคล
ตื่นข่าวต่างๆ หมดอิทธิพลไป มีแต่ อรหัง
สัมมาสัมพุทธโธ เป็นต้นเท่านั้น อันนี้แหละ
คือสัทธินทรีย์ เราทั้งหลายเป็นยังไงกันบ้างก็

อินทรีย์ ๕

ไม่รู้จะเดินไปเดินมามีดๆ ยังกลัวพระพุทธเจ้า จะหักคอกอยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้ พระพุทธเจ้าท่าน ไม่มาสนใจเราหรอก บอกแต่ความจริงให้ ท่านเป็นกัลยาณมิตร ส่วนเราจะทำตามหรือ จะไม่ทำตาม ท่านไม่สนใจหรอก ท่านไม่มา หักคอเรา หรือไม่มาลงโทษอะไรเราหรอก มี แต่บอกสิ่งที่ดีที่สุดให้ แล้วให้เราเลือกด้วย ตนเอง

ให้รู้จักหลักอินทรีย์ให้ดีๆ ศรัทธาคือความ มั่นใจ ความเชื่อมั่นในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ คุณพระพุทธเจ้าเราก็สวดเป็น ประจำอยู่แล้ว ให้เอาเท่านั้นนะ อย่าเกินนั้น ถ้าเกินนั้นไปเรียกว่าเลยเถิดไปแล้ว อุบโลกน์ พระพุทธเจ้าไปตามความคิด ตามความยึดถือ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ของตนเอง ถ้าอย่างนั้นพระพุทธรูปเจ้าคงจะมีหลายพระองค์ พระพุทธรูปเจ้าของเราก็องค์หนึ่ง พระพุทธรูปเจ้าของคนอื่นก็อีกองค์หนึ่งไปแล้ว แต่พระพุทธรูปเจ้าก็คือพระพุทธรูปเจ้านะ ไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิดหรือนึกว่าน่าจะเป็น ท่านเป็นอย่างที่ท่านเป็น มีคุณธรรม คือ อรหัง สัมมาสัมพุทธโธ เป็นต้น จนกระทั่งถึง ภาควา

ถ้าเรามั่นใจ มีจิตใจเลื่อมใส ผ่องใส น้อมไปในคุณตามที่เป็นจริงนั้น ก็ชื่อว่ามี สัทธินทรีย์ ไม่ได้เอาเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ ไม่ได้เอาเรื่องความขลัง หรือเอาเรื่องผลประโยชน์ใดๆ มาเป็นตัวกลางอีกแล้ว เริ่มเป็นผู้ที่ได้มีการพัฒนาขึ้น รู้จักศรัทธาเลื่อมใสผู้ที่ควรศรัทธาเลื่อมใส รู้จักบูชาผู้ที่ควรบูชา

อินทรีย์ ๕

ต่อมาก็เชื่อมั่น เลื่อมใส ไม่หวั่นไหว
ในพระธรรม ตามบทสวดที่ว่า สวากขาโต
ภควตา ชัมโม สันทิฏฐิโก อกาลิโก
เอหิภัสสิโก โอปนยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ
วิญญูหิ ธรรมะอันพระผู้มีพระภาคทรงแสดง
ไว้ดีแล้ว เป็นสิ่งที่เห็นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่ง
ที่ไม่มีกาลเวลา ควรเรียกให้มาดู ควรน้อม
มาใส่ตน เป็นสิ่งที่วิญญูชนรู้ได้เฉพาะตน อัน
นี้แหละ เราก็สวดเป็นประจำอยู่แล้ว ซึ่งเป็น
เรื่องที่ดี ให้สวดบ่อยๆ

ถ้าเราได้รู้จัก ได้มีความเลื่อมใสในคำ
สอนชนิดนี้ เพราะได้เห็นธรรมบางอย่างด้วย
ตนเอง เช่นว่า เมื่อใดที่ใจมีศีล ใจเป็นปกติ
ก็จะไม่มีการทำผิดล้นออกมาด้านกายวาจา

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ธรรมะชั้นศีลก็รักษาเรา ไม่ให้ไปทำความผิด
เมื่อจิตมีความตั้งมั่น ธรรมะชั้นสมาธิก็รักษา
ใจไม่ให้เบี่ยงเบน ไม่ให้หลงไปกับโลก ไม่ให้
หลงไปกับเสียงด่าหรือเสียงชม ถ้าเราฝึกให้มี
สติสัมปชัญญะดี ฝึกให้มีธรรมะนะ คนอื่น
ด่า เราก็ไม่เจ็บปวด มันก็สบาย เราก็เห็น
ประโยชน์ของธรรมะ ที่รู้ได้เฉพาะตน

เราทั้งหลายคงวนเวียนกันไปมากเหลือ
เกินแล้ว คนอื่นด่า ยังเจ็บปวดอยู่ไหม บาง
คนยังเจ็บปวดอยู่ดีนะ โอ๊ย.. เขาด่าเรา มัน
เจ็บปวดเหลือเกิน พวกนี้ไม่รู้จักธรรมะที่เห็น
ได้เฉพาะตนว่า ธรรมะช่วยได้จริงๆ นะ ท่าน
ฝึกให้ดีๆ ให้มีสติสัมปชัญญะ ฝึกให้มีจิต
ตั้งมั่นดี คนอื่นด่า ท่านก็ไม่เจ็บปวดเลย

อินทรีย์ ๕

สบายมาก ไม่ได้มีอะไรเลย เพราะคนอื่นด่า
นี่มันบอกอะไรในตัวเราไม่ได้ บอกได้แต่ตัวเขา
นั่นแหละ บอกว่าเขาเป็นพวกขาดสติ เป็น
พวกไม่รู้เรื่อง เป็นพวกควบคุมตนเองไม่ได้
ส่วนเราสบายเลย ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องด้วย
แต่บางคนยังเจ็บปวดอยู่เลยนะ คนอื่นนิินทา
ก็ยังไม่เจ็บปวด บางคนแค่คนอื่นเดินไม่สวยก็
เจ็บปวดแล้ว เจ็บใจเหลือเกิน เห็นคนไม่ดี
ในโลก ก็ยังรู้สึกเจ็บปวดมาก ทำยังไงความ
เจ็บปวดนี้จะน้อยลงหนอ จะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว
เขาก็ไปหาวิธีกันไปเรื่อยๆ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ
ไม่รู้จักรักรณะ

ถ้าเราทั้งหลาย มั่นใจในคำสอนของ
พระพุทธเจ้าว่า คำสอนนี้ช่วยให้พ้นทุกข์ได้

อ. สุภีร์ ทุมทอง

จริงๆ เห็นได้ สัมผัสได้ด้วยตนเอง อย่างนี้
แหละเรียกว่ามีศรัทธา ถ้าจะไปหาวิธีอื่น
หาวิธีลัด หรือหาวิธีแบบคำกำไรเกินควร แบบ
ไม่ต้องทำอะไร ใหว่ๆ วอนๆ เอา โอ้..ทำยังไง
ความทุกข์จะน้อยลงหนอ หัวหมุ่สั๊กหัวก็แล้วกัน
เพื่อว่าทุกข์มันจะหายไป ไปขอขมาเจ้ากรรม
นายเวร หรือไปขอโทษขอโพยคนโน้นคนนี้
อันนี้ก็ผิดพลาดไปไกล

เราต้องมั่นใจในธรรมะ เชื่อมั่นใน
ธรรมะว่า ธรรมะนี้รักษาคนปฏิบัติได้จริง
ใจที่มีศีล ใจที่เป็นปกตินี้รักษาไม่ให้เราทำผิด
จิตใจที่มีสมาธิ มีความตั้งมั่น จะทำให้ใจ
ไม่หลงวนเวียนไปกับโลก ไม่เป็นทุกข์ไปกับโลก
จิตใจที่ประกอบไปด้วยปัญญาเห็นความจริง

อินทรีย์ ๕

ก็ละความเห็นผิด ละความยึดมั่นถือมั่นได้
เป็นสิ่งเห็นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ควรเรียก
ให้มาดู เป็นสิ่งที่ผู้เป็นวิญญูชน ผู้ประพฤติ
ปฏิบัติถูกต้องเห็นได้ด้วยตนเองเลยทีเดียว
ไม่ต้องรอไปถามใคร แล้วก็ไม่ต้องวนเวียน
ไปหาวิธีนั้นวิธีนี้

เราหากันมานานแล้วใช่ไหม ทำยังไง
ทุกข์จะน้อยลงบ้าง ทำยังไงสามมีจะดีขึ้นบ้าง
เพราะเป็นทุกข์กับเขาเหลือเกิน เมื่อไหร่จะ
ไม่ทุกข์เพราะเขา ก็จนกว่าจะไม่เป็นทุกข์
เพราะเขานั้นแหละ เมื่อไหร่จะไม่เป็นทุกข์
เวลาคนอื่นด่า ก็จนกว่าจะไม่เป็นทุกข์นั้นแหละ
จนกว่าจะมีธรรมะมาคอยรักษานั้นเอง

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ถ้าเรายังรู้สึกเจ็บปวดที่ถูกคนอื่นตำ ยังรู้สึกเจ็บปวดที่เห็นคนอื่นทำไม่ดี ยังรู้สึกหงุดหงิดกับการกระทำของคนอื่น อันนี้ก็ให้เราเห็นว่า เรายังไม่มีธรรมะ ขอให้เราเชื่อมั่นให้เราฝึกฝนให้มีธรรมะเกิดขึ้นมาในตนเอง เป็นสิ่งที่เห็นได้เฉพาะตน ซึ่งเป็นธรรมะที่พระพุทธเจ้าประกาศเอาไว้ดีแล้ว ชัดเจน แจ่มแจ้ง ตรงไปตรงมา ไม่ผิดพลาด เราเพียงแต่เอามาฝึกฝน ถ้ามีธรรมขึ้น เราก็จะเลิกเจ็บปวด คนอื่นตำก็สบายแล้ว ไม่เจ็บปวด คนอื่นไม่ดีเราก็สบาย ไม่เป็นอะไรแล้ว โลกจะเสื่อมลงเราก็ไม่เป็นอะไรแล้ว ทำมันใจอย่างนี้ใหม่ บางคนไม่ค่อยมั่นใจ คอยสอดส่ายหาแต่หัวหมู อยู่เรื่อย ทำยังไงหนอ ทาวิธีนั้นวิธีนี้ อาจารย์นั้นจะช่วย อาจารย์นี้จะช่วย ผมขอบอกว่า

อินทรีย์ ๕

ตายเปล่าๆ ครับ เพราะว่าอาจารย์ก็ตาย
เหมือนกัน ไม่ทางช่วยได้อย่างแน่นอนโดย
ไม่ต้องสงสัย ท่านอย่าไปคิดฝันหาอะไรลมๆ
แล้งๆ อย่างนั้นเลย ให้เรามั่นใจในธรรมะดีกว่า
**ธรรมะนี้ช่วยท่านได้อย่างแน่นอน ขอให้ปฏิบัติ
กันอย่างเต็มที่ มุ่งไปในแนวทางมรรค ผล
นิพพาน ท่านจะพ้นไปจากทุกข์ได้**

หากเราสวดระลึกนึกถึงคุณของพระธรรม
แล้วจิตผ่องใส สะอาด ปลอดโปร่ง มีความ
เชื่อมั่น น้อมไปตามคุณที่เป็นจริงนั้น ก็
เรียกว่ามี**สัมปธานินทรีย์**

ต่อมา เชื่อมั่น เลื่อมใส ไม่หวั่นไหว
ในพระสงฆ์ พระสงฆ์เป็นผู้ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ชอบ ปฏิบัติถูก ปฏิบัติตรงตามที่เป็นจริง
สังขารทั้งหลายไม่เที่ยง ท่านก็ว่ามันไม่เที่ยง
สังขารทั้งหลายไม่คงทน ท่านก็ว่าไม่คงทน
ธรรมะทั้งหลายไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ท่านก็ว่า
อย่างนั้น ธรรมะเป็นของกลางๆ ไม่มีอัตตา
ตัวตน ไม่มีใครเป็นเจ้าของครอบครอง ถ้า
เป็นฝ่ายสังขารก็เกิดเพราะมีเหตุ แล้วดับไป
เมื่อหมดเหตุ ถ้าเป็นฝ่ายวิสังขารก็ไม่เกิดไม่
ดับ แต่ก็ใช่อันตตา ไม่มีตัวตนเหมือนกัน
ท่านผู้ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติถูกตรง
ตามธรรมะ เรียกว่าพระอริยสงฆ์

เรานับถือผู้ที่ปฏิบัติถูกต้อง ปฏิบัติตรง
ตามที่เป็นจริง ปฏิบัติเป็นไปเพื่อความไม่ยึด
มั่นถือมั่น ไม่มีกิเลส ไม่มีตัณหา ไม่มี ความ

อยากได้ ไม่มีความต้องการ ไม่ใช่ไปนับถือ
คนที่มีที่ดินเยอะๆ ไม่ใช่ไปนับถือคนมีอำนาจ
ไม่ใช่ไปนับถือคนมีเงินทอง ไม่ใช่ไปนับถือ
เทวดาที่มีความสุขมากๆ ไม่ใช่ไปนับถือพระ
พรหมที่ท่านมี ๔ หน้า แล้วก็นั่งสงบนิ่งอยู่ เรา
ไม่ได้นับถืออย่างนั้น เรานับถือผู้ที่หมดกิเลส
นับถือผู้ที่ปฏิบัติถูกต้องตรงตามที่เป็นจริง คือ
พระอรหันต์ ๔ ลำดับนั้นแหละ ท่านเหล่านี้
เป็นผู้ที่ควรแก่ของบูชา ควรแก่ของคำนับ ควร
กราบไหว้

คนทั่วไปนั้นเชื่อมั่นไม่ได้ เพราะมีกิเลส
มาก คึดดีคึดร้าย เทวดาก็มั่นใจไม่ได้ เหมือน
เรานี่ใช่ไหม คึดดีคึดร้าย ใครมาดีเราก็ตีไป
ใครมาร้ายเป็นไง เราก็ร้ายไปบ้างเหมือนกัน

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ถ้าเธออยากให้ฉันดี เธอต้องพูดดีๆ กับฉันนะ
ถ้าเธอพูดไม่ดีมา ฉันก็ด่าเธอเปิงเหมือนกันนะ
อย่างนี้มันไม่ดีจริง มันคึดดีคึดร้าย เราทั่วไป
ก็เป็นอย่างนี้ เทวดาก็เป็นอย่างนี้ พรหมก็เป็น
อย่างนี้แหละ สำหรับเทวดานั้น ตอนมีสมบัติเยอะ
ก็หน้าใสทีเดียว พอจะเสียสมบัติ ก็หน้าเหี่ยว
แห้งเหมือนกันนะ พวกพระพรหมท่านก็มี
ความสงบ มีความปิติเอิบอ้อม นิ่งสมาธิค้ำ
อยู่อย่างนั้น พอหมดบุญก็หล่นเหมือนกัน
ก็คึดดีคึดร้าย เอาศรัทธา เอาความมั่นใจไป
ฝากไว้ไม่ได้

ถ้าจะมั่นใจ ก็ให้มั่นใจเฉพาะในพระ
อริยเจ้า ที่เราสวดสรรเสริญกันเป็นประจำ
สุปฏิปันโน ภควโต สาวกสังโฆ เป็นต้น

อินทรีย์ ๕

อย่างนี้แหละ ท่านเป็นนาบุญผู้เลิศที่สุด เรา
มานับถือบูชาท่านเหล่านี้ เทวดาหรือพระพรหม
ที่ว่าศักดิ์สิทธิ์ หรือสิ่งที่เราเคยนับถือ สามารถ
ทิ้งไปได้ เห็นเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วย
กันทั้งหมดทั้งสิ้น อย่างนี้จึงใช้ได้

เรามีสิ่งที่นับถือเยอะไหมครับ คนมี
อำนาจเนี่ย แหม..น่านับถือเหลือเกิน บางคน
ก็นับถือเทวดา บางคนก็นับถือพรหม อย่างนี้
วนเวียนไปมาก แสดงว่าเราไม่เกิดลัทธิอินทรีย์
ไม่เกิดความเชื่อมั่นที่มันถูกต้องนะ

เมื่อใดที่นึกถึงคุณของพระอริยสงฆ์
ตามที่เป็นจริง ตามบทที่สวดกันประจำนั้น
แล้วจิตใจมีความเลื่อมใส เบิกบาน ผ่องใส

มีความเชื่อมั่น น้อมไปในคุณตามที่เป็นจริงนั้น อย่างนี้เรียกว่ามีสหิทธิ

ต่อมา โสตาปัตติยังคะข้อที่ ๔ คือ เป็นผู้มีศีลที่พระอริยเจ้ารักใคร่เรียกว่าอริยกันตศีล ศีลนี้ไม่ใช่ศีลเป็นข้อๆ แต่เป็นศีลที่ฝึกฝน โดยการมีสติ สำรวมระวัง ป้องกันไว้ ไม่ให้เกิดการกระทำที่ผิดพลาด ศีลนี้จะเป็นศีลที่ละเอียดมาก ท่านเรียกว่าอิศิธ อาคัยสติ สัมปชัญญะ สังวรป้องกัน ไม่ให้บาปอกุศลเข้ามาครอบงำในใจ เมื่อเกิดอะไรที่ไม่ดีขึ้นในใจก็สามารถเห็น เห็นแล้วก็ละไปได้ ทำให้หมดเจตนาที่จะล่วงศีล แม้แต่ในความคิดก็ยังไม่เกิดขึ้น ไม่ต้องพูดถึงการทำความชั่ววาจาจนกระทั่งเวรทั้ง ๕ สงบระงับไป

เป็นศิลปะที่ไม่ประกอบไปด้วยค้นหาและ
ทฤษฎี ไม่มีความต้องการผลของศิลปะ ไม่มี
ความรู้ลึกลับว่าเราดี เราวิเศษ หรือเราเป็นคน
มีศิลปะ **ไม่มีค้นหาและทฤษฎีเข้ามาครอบงำ เป็น
ศิลปะที่เป็นไปเพื่อให้จิตมีความสะอาด ปลอด
โปร่ง และเกิดสมาธิ มีความตั้งมั่น**

เรื่องความเชื่อ เรื่องของขลัง เรื่องสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์อะไรต่างๆ เราต้องเข้าใจให้ดีๆ นะ
พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ก็บอกความจริงแก่
เราทั้งหลาย เพื่อให้เรารู้ความจริง ไม่ต้อง
ไปฝากชีวิตไว้กับใครอีกต่อไป แล้วบอกวิธี
นำพาเราทั้งหลายที่ยังอ่อนแออยู่ ให้ฝึกฝน
ตนเอง ให้ออกมาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ออกมา
จากสิ่งที่เราเคยเอาชีวิตไปฝากเอาไว้ ที่เคย

อ. สุภีร์ ทุมทอง

หลงคิดว่า อันนั้นจะช่วยอันนี้จะช่วย สิ่ง
ภายนอกทั้งหลายนั้นแหละ

พระองค์ตรัสรู้แล้วก็มาบอกว่า อย่าไป
นับถือพวกนั้นเลย มันช่วยไม่ได้หรอก เป็น
ของผลุบๆ โผล่ๆ ช่วยได้บ้างไม่ได้บ้าง ขอ
ไปตั้งร้อยทีมาช่วยทีหนึ่ง ไม่รู้จะเอาไปทำไม
มันไม่แน่มั่นอนนะ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทวดา มาร
พรหม อะไรต่างๆ ก็มีจริงเหมือนกัน แต่
ช่วยเราไม่ได้จริง เป็นแค่เพื่อนเกิดแก่เจ็บ
ตายเท่านั้นเอง

ที่นี่ พระองค์ก็บอกให้เราทั้งหลายนั้น
มานับถือพระรัตนตรัยเป็นสรณะ พระรัตน
ตรัยก็บอกให้พึ่งตนเอง ให้เราฝึกฝนตนเอง

จนมีศีล สมาธิ ปัญญา เป็นที่พึ่งของตนเอง
ได้ พอมีปัญญาก็มองเห็นว่า แม้แต่ตัวเองก็
ไม่มี ก็พึ่งธรรมชาติ เพราะมีแต่ธรรมชาติ จิตใจ
เริ่มมั่นคงขึ้น ธรรมชาติฝ่ายสังขารเป็นของไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ธรรมชาติฝ่ายสังขารก็
พึ่งไม่ได้อีก เพราะมีแต่ทุกข์ ก็ทิ้งธรรมชาติ
ฝ่ายสังขารไป จึงได้ที่พึ่งอย่างแท้จริง คือ
พระนิพพาน

พูดในคำพูดแบบโลกๆ ก็ว่า พระพุทธเจ้า
ไม่ได้เอาอะไรมาให้เรา แต่ดึงเราออกมาจาก
ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดที่เคยยึดถืออยู่ ให้เรา
มาเดินตามทางนี้ ออกมาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ออกมาจากสิ่งทั้งหลายที่เคยนับถือ หันมา
นับถือพระรัตนตรัยเป็นสรณะ ท่านให้พึ่ง

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ตนเอง เราก็ฝึกฝนตนเอง ฝึกฝนแล้วมี
ปัญญาเห็นว่า ไม่มีตนเอง มีแต่ธรรมะ ก็
เอาธรรมะเป็นที่พึ่ง ธรรมะฝ่ายสังขารก็เป็นที่
พึ่งไม่ได้จริง ก็ทิ้งสังขาร จะรู้จักที่พึ่งอัน
แท้จริงคือพระนิพพาน ไปตามลำดับอย่างนี้
นะครับ ถ้าคนไหนมีปัญญา มีกำลังความ
สามารถ คนนั้นก็รู้เร็ว คนไหนช้าก็ต้อง
ฝึกฝนไปเรื่อยๆ ตามสมควรไป อันนี้อินทรีย์
อันที่ ๑

๒. วิริยอินทรีย์

อินทรีย์ข้อที่ ๒ **วิริยอินทรีย์** แปลว่า *ธรรมะ* ที่เป็นใหญ่ เป็นหัวหน้า สามารถครอบงำ *ธรรมะ* ฝ่ายตรงกันข้ามได้คือ *วิริยะ* คือ อินทรีย์ ที่เป็นความเพียร บากบั่น ก้าวไปข้างหน้า ไม่หยุดอยู่กับที่ ไม่ทอดธุระในกุศลธรรมทั้งหลาย ทำกุศลให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป จนเต็ม

อ. สุภีร์ ทุมทอง

บริบูรณ์ เมื่อมีความเพียรเป็นใหญ่ ก็จะ
ครอบงำความเกียจคร้าน ความท้อแท้ ความ
ไม่กล้าก้าวไปข้างหน้า มัวแต่หาที่ปลอดภัย
หยุดอยู่กับที่ ทำให้ความเกียจคร้านไม่เกิดขึ้น
ครอบงำจิต วิริยทรัพย์พึงเห็นได้ในที่ไหน
พระพุทธเจ้าตรัสว่า **วิริยทรัพย์อันบุคคลพึง
เห็นได้ในสัมมัปปธาน ๔**

**ความเพียรที่ถูกต้อง ความเพียรที่เป็น
หลักอันมั่นคง เป็นตัวนำเราไปสู่ความพ้น
ทุกข์ได้ เรียกว่าสัมมัปปธาน** ความเพียรอื่นๆ
เราทำมาเยอะแล้ว แต่ไม่ได้เป็นสัมมัปปธาน
เพราะว่าไม่ได้นำไปสู่ความพ้นทุกข์ บางครั้ง
ยิ่งเพียรมากขึ้นเท่าไร ก็ชักเพี้ยนหนักขึ้น
ไปเท่านั้น มีภาระให้แบกเยอะขึ้นทุกวันๆ

อินทรี ยี่ ๕

แบบนี้ก็ขยันเหมือนกัน แต่ขยันแต่เรื่องโง่ๆ ทำให้ตนเองลำบากหนักขึ้น เราโดยส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น หาแต่เรื่องไม่เป็นเรื่องมาทำจนกระทั่งตนเองวนเวียนเป็นทุกข์กันไป ตัวเองเป็นทุกข์ยังไม่พอ พลอยทำให้คนอื่นเป็นทุกข์ไปด้วยอีกเป็นอันมาก

สัมมัตตปธานมี ๔ ข้อ ข้อที่ ๑ ทำจันตะให้เกิด พยายาม ปราบภคความเพียร ประคองจิตเอาไว้ ตั้งจิตเอาไว้ เพื่อความไม่เกิดขึ้นของบาปอกุศลธรรมทั้งหลายที่ยังไม่เกิดขึ้น เพียรพยายามป้องกัน เพื่อไม่ให้บาปอกุศลมันเกิดขึ้นบาปอกุศลที่ยังไม่เกิดขึ้นมีอะไรบ้าง กิเลสทั้งหลายนั้นแหละ ตอนนี้อยังไม่มีกิเลสเกิดก็เพียร เพียรป้องกันไม่ให้มันเกิด ถ้าไม่

เพียรป้องกันเอาไว้วันนะ มีเหตุปัจจัยพร้อมมันก็จะ
เกิดขึ้นเลย ถ้าคนมีความเพียรถูกต้องก็จะเป็น
ประมาท บางคนเขาว่า ตอนนี้อาจสงบแล้วฉัน
ก็สบายดี อยู่เฉยๆ ไป นี่ก็ไม่มีมีความเพียร
ประมาทไปแล้ว ถ้าคนมีความเพียรเขาก็จะ
เพียรป้องกัน ตอนนี้อาจมีกิเลสก็จริงอยู่ ไม่มี
บาปอกุศลธรรมก็จริงอยู่ เพียรป้องกันเอาไว้
ฝึกให้มีสติสัมปชัญญะให้มากเข้าไว้ เพียรก้าว
ไปข้างหน้าเรื่อยๆ เพื่อให้บรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ
เพื่อให้ถึงสิ่งที่ยังไม่ถึง เพื่อกะทำให้แจ้งสิ่ง
ที่ยังไม่ได้ทำให้แจ้ง อันที่ ๑ เพียรป้องกัน

ข้อที่ ๒ เพียรละบาปอกุศลธรรมที่เคย
เกิดขึ้นแล้ว บาปอกุศลธรรมที่เคยเกิดขึ้นแล้ว
บางอย่างนั้นยังตามหลอกหลอนจิตใจอยู่ รู้ลึก

อินทรีย์ ๕

ว่าเราผิดอย่างนั้นอย่างนี้ ก็ต้องเพียรละ หรือ
กิเลสบางอย่างที่เคยเกิด เวลาเกิดมันมีความ
รุนแรง ก็ต้องฝึกฝนเอาไว้ ถ้ามันเกิดอีกก็
ให้มันลดกำลังลง เพียรละ ให้มันลดลงๆ ที่
เคยเกิดบ่อยๆ ก็ให้มันเหลือน้อยครั้งลง ทำให้
มันสิ้นไป จนกระทั่งหมดโอกาสที่มันจะเกิดอีก
ถ้ายังละไม่ได้จริงๆ ก็ไม่มัวนั่งสบายใจอยู่
ทำความเพียรเพื่อละมันไปเรื่อยๆ จนมัน
หมดโอกาสที่จะเกิด อันที่ ๒ คือ เพียรละ

ข้อที่ ๓ เป็นฝ่ายกุศล เพียรทำกุศล
ให้มันเกิดขึ้น ทำจนทะให้เกิด พยายาม ปรารภ
ความเพียร ประคองจิตไว้ ตั้งจิตใจไว้ เพื่อ
ความบังเกิดขึ้นของกุศลธรรมทั้งหลายที่ยัง
ไม่เกิด กุศลธรรมทั้งหลายทำารู้จักหรือยัง

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ต้องไปเพียรทำให้เกิดขึ้นจึงจะได้อัจฉริยะ เรา
โดยส่วนใหญ่ไปเพียรถามอาจารย์ อาจารย์..
ทอดกฐินนี้เป็นบุญหรือเปล่า เป็นบ้าไปแล้ว
ตัวเองจิตเป็นบุญหรือไม่เป็นบุญ ยังไม่รู้ด้วย
ตัวเองเลย ต้องไปถามคนอื่น ถ้าไปถามถึง
วิธีการทอดกฐินก็ว่าไปอย่าง ท่านให้เพียรทำให้
กุศลมันเกิด ไม่ใช่มาเพียรถามว่ามันเป็นบุญ
หรือเปล่า ถ้าบอกว่าเป็นบุญ ท่านคงจะ
ชอบใจเหลือเกินนะ อาจารย์บอกว่าเราเป็นบุญ
เราดีเหลือเกิน ดีแล้วไม่พันทุกข์จะเอาไป
ทำไมเล่า

เราศึกษาธรรมะนี้ไม่ได้มาหวังพึ่งคนนั้น
คนนี้ ไม่มีหวังว่าเขาจะคอยให้คำตอบเรา
เราต้องการมีสติปัญญาเป็นของตนเอง รู้เอง

เห็นเอง ได้ผลที่ตนเห็นเองตามที่พระพุทธเจ้า
บอกเอาไว้ พระพุทธเจ้าท่านบอกเอาไว้แล้วว่า
**ถ้าเราได้เห็นธรรมะด้วยตนเองแล้วก็ไม่ต้อง
ไปถามใคร ไม่ต้องให้ใครรับรอง สามารถ
พยากรณ์ตนได้ด้วยตนเองเลยที่เดียว** แต่
เราทั้งหลายชอบให้คนอื่นพยากรณ์ให้ ตัวเอง
จะได้ไม่ต้องรับผิดชอบ ถ้าอาจารย์สอนผิด
หรือพูดผิดก็จะได้โทษอาจารย์คนเดียวเลย
อย่างนั้นมันไม่ได้อะไร

เราต้องเพียรให้มันถูกต้องนะ ทำฉันนะ
ให้เกิด พยายาม ปรารภความเพียร ตั้งจิตไว้
ประคองจิตไว้ เพื่อความบังเกิดขึ้นของกุศล
ธรรมทั้งหลายที่ยังไม่เกิดขึ้น ให้รู้จักกุศลนะ
การจะรู้จักกุศล ต้องฝึกให้มีสติสัมปชัญญะ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

แล้วละอกุศลไป ละการกระทำที่ไม่ดี ละคำพูดที่ไม่ดี ละความคิดที่ไม่ดี ละความอยากได้ ละความคาดหวัง ละความต้องการ ละตัณหา ละอุปาทานไป ละส่วนที่หยาบๆ ที่พอจะได้ไปก่อน เมื่อละทุจริตหรือสิ่งที่ไม่ดีต่างๆ ได้ จะรู้จักจิตใจที่ปลอดโปร่ง สบาย และเป็นสุข การที่จิตใจปลอดโปร่ง สบาย และเป็นสุข นี่เป็นลักษณะจิตที่เรียกว่ากุศล เป็นบุญ พระพุทธเจ้าตรัสว่า **บุญนั้นเป็นชื่อของความสุข** ความสบาย ความผ่อนคลาย และความปลอดโปร่ง

ท่านทั้งหลายทำบุญกันเยอะเหลือเกินนะ เสียเงิน เสียทอง เสียเวลาเป็นอันมาก เวลาจะได้บุญที่ก็ต้องไปให้หลวงพ่อรับรองให้

อินทรีย์ ๕

ทำอย่างนี้ ดิฉันได้บุญแล้ว ไซ้ใหม่คะ หลวงพ่อ
ได้บุญแล้วโยม กลับบ้านได้ ก็ได้บุญจริงๆ
นั่นแหละ แต่พอกลับบ้านก็แห้งเหมือนเดิม
ไฟลุกท่วมบ้านอีกเหมือนเดิม อันนี้มันวนเวียน
ไปมา เสียเวลา เสียเงิน เสียทอง เป็นอันมาก
แล้วเกิดประโยชน์ไม่สมกับที่เราควรจะได้
ฉะนั้น ต้องรู้จักวิธีการทำบุญกุศลให้ดีๆ

พระพุทธเจ้าสอนเอาไว้ว่า ให้ทำตาม
ลำดับดังนี้ คือ ไม่ทำบาปทั้งปวงก่อน ละทุจริต
ไปก่อน ละกายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริตไป
ก่อน อะไรผิดๆ นี่เอาออกไปซะก่อน แล้ว
จะได้รู้จักกุศล เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ต่อมา
เจริญกุศลให้ถึงพร้อม และทำจิตให้ผ่องใส
สะอาดหมดจดต่อไป ซึ่งเราทั้งหลายก็คงจะ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ท่องกันได้ ไม่ทำบาปทั้งปวง ทำกุศลให้ถึง
พร้อม ทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว นี่เราต้อง
มาฝึกฝนอย่างนี้

ข้อที่ ๔ ทำฉันทะให้เกิด พยายาม
ปรารภความเพียร ประคองจิตไว้ ตั้งจิตไว้
เพื่อความเจริญก้าวหน้าไปบุลย์ของกุศลธรรม
ทั้งหลายที่เกิดขึ้นแล้ว เจริญกุศลที่เคยเกิด
ขึ้นแล้วนั้นให้ยิ่งๆ ขึ้น ให้เต็มสมบูรณ์ด้วย
การภาวนา ได้รับประโยชน์จากกุศลนั้นๆ อย่าง
เต็มที่สมควรประสงค์

ขั้นแรกเราต้องรู้จักกุศลก่อนนะ กุศล
นี้ไม่ใช่เรื่องถามใคร เรื่องบุญไม่ใช่เรื่องถามใคร
เป็นเรื่องของจิตใจ เป็นสิ่งไม่แน่ไม่นอน เกิด

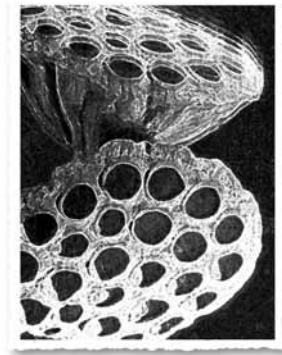
เมื่อมีเหตุหมดเหตุก็ดับ วิธีการที่จะทำให้เกิด
บุญ เราก็ฝึกฝนนะ ให้มีสติสัมปชัญญะ ละ
กายทุจริต ละวจีทุจริต ความคิดไหนที่ยัง
ผิดอยู่ ก็มาฟังธรรมะแล้วก็เอาออกไป ความ
เห็นผิดๆ ก็เอาออก ความยึดถือที่มากมาย อยู่ก็
เอาออกไป ถ้าเราฝึกฝนโดยถูกต้อง เราก็จะ
รู้จักกุศลได้ว่า อ้อ.. นี่ใช่แล้ว เวลาไม่กระทำผิด
เวลาไม่พูดผิด เวลาไม่คิดผิดๆ นี่มันไม่เป็น
ทุกข์เลย มันสบาย แล้วก็ปลอดภัย คน
อื่นนินทา เราเห็นว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา มัน
สบาย และปลอดภัย นี่เรียกว่า **กุศล** ใจมัน
เป็นกุศล ไม่คิดผิด มันก็ปลอดภัย สบาย
ไม่เป็นทุกข์ ถ้าเราคิดผิด เธอเป็นใครมา
นินทาฉัน อย่างนี้เป็นทุกข์ไปแล้ว

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ฉะนั้น ให้ฝึกฝนเพื่อความบังเกิดขึ้น
ของกุศลที่ยังไม่เกิด แล้วก็ทำกุศลที่เคยเกิด
ขึ้นแล้วให้เจริญก้าวหน้า เราทั้งหลายถ้ายัง
ไม่รู้จักศีล ก็ไปฝึกฝนให้รู้จักศีลนะ ให้รู้จัก
สมาธิ รู้จักปัญญา พอรู้จักแล้วก็เจริญศีล สมาธิ
ปัญญาให้ยิ่งๆ ขึ้นไป รู้จักสมณะหรือยัง รู้จัก
วิปัสสนาหรือยัง ถ้ายังไม่รู้จัก ก็ไปฝึกฝนให้
รู้จัก แล้วก็ฝึกฝนให้เต็มสมบูรณ์

โดยส่วนใหญ่ เราจะเชื่อๆ ตามเค้าไป
เออ..นั่นๆ หลับตานี้ เป็นสมณะแล้ว อันนี้
เป็นวิปัสสนาแล้ว ตัวเองยังไม่รู้เรื่องเลย สมณะ
เป็นยังไง วิปัสสนาเป็นยังไงก็ 모르เรื่อง อย่าง
นี้มันใช้ไม่ได้ เราต้องทำไปด้วยความรู้ รู้ได้
ด้วยตนเองที่เดียว

วิธีการก็ให้เรามีสติสัมปชัญญะ มีความ
รู้ตัวอยู่เสมอ ดูตนเองไว้ **ฝึกฝนให้เข้าใจตนเอง**
ละเว้นทุจริต ละเว้นกายทุจริต วจีทุจริต มโน
ทุจริต ใจจะได้มีศีล เมื่อมีสติตั้งมั่นเพิ่มขึ้นๆ
ก็จะรู้จักจิตที่มีความสุข สะอาดและปลอดโปร่ง
มีปราโมทย์ มีปีติ มีปีสัทธา มีความสุข มี
ความสงบระงับ จะได้รู้จักจิตที่มีสมาธิ เมื่อ
จิตเป็นสมาธิ มีความตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว
ไม่หลงสิ่งต่างๆ เรามารู้ที่อารมณ์อย่างใดอย่าง
หนึ่งเพื่อให้จิตสงบ เรียกว่า**สมถะ** มามองดู
สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ให้เห็นว่าล้วนแต่เป็นสิ่ง
ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เรียกว่า**วิปัสสนา**

๓. สตินทรีย์

อินทรีย์ข้อที่ ๓ **สตินทรีย์** แปลว่า *ธรรมะ* ที่เป็นใหญ่ เป็นหัวหน้า สามารถครอบงำ *ธรรมะ* ฝ่ายตรงกันข้ามได้คือสติ คือ ความระลึกได้ ความนึกได้ ความไม่เหม่อลอย ไม่หลงลืม รู้อยู่ที่ตัวเอง มีความไม่ประมาท เป็น

อินทรีย์ ๕

เหมือนมีความตื่นตัวเตรียมพร้อมอยู่เสมอ
เมื่อมีสติเป็นใหญ่ก็จะครอบงำความประมาท
ความเลินเล่อ ความปล่อยใจให้ล่องลอยไป
ไม่มีหลักแหล่งได้ ทำให้เป็นผู้มีหลักอันมั่นคง
จะทำ พูด คิด ก็ทำไปด้วยความรู้เห็นรู้ตัว
ทำอะไรด้วยจิตชนิดไหน พูดอะไรด้วยจิต
ชนิดไหน ก็สามารถรู้ได้ ระลึกได้ นึกได้
สติอินทรีย์พึงเห็นได้ในที่ไหน **สติอินทรีย์อันบุคคล
พึงเห็นได้ในสติปัญญา ๔**

สติปัญญา ๔ เป็นการใช้ฐานทั้ง ๔ เป็น
ที่ตั้งให้เกิดสติ ได้แก่ การตามดูภายในกาย
การตามดูเวทนาในเวทนา การตามดูจิตในจิต
การตามดูธรรมในธรรม โดยมี *อาตปปี สัมป
ชาโน สติมา* คือ มีความเพียรเพากิเลส มี

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ความรู้ตัว แล้วก็มีสติ จะได้ผลเกิดขึ้น คือ
วิเนยยะ โลก อภิชฌาโทมนัสสัง สามารถละ
ความยินดียินร้ายในโลกได้

การมีสติตามรู้อยู่ที่กาย ที่เวทนา ที่จิต
และที่ธรรม ด้วยความพากเพียร มีความรู้
เนื้อรู้ตัว เป็นไปเพื่อให้ความยินดียินร้ายนั้น
ลดลง ตามดูให้ถูกต้องตามหลักของสติปัฏฐาน
ทั้ง ๔ ผลที่เกิดขึ้นคือจะสามารถละอภิชฌา คือ
ความยินดี ความพอใจ ความติดข้อง ใน
โลกได้ และสามารถละโทมนัส คือ ความยิน
ร้าย ความไม่พอใจ ความหงุดหงิด ในโลกได้

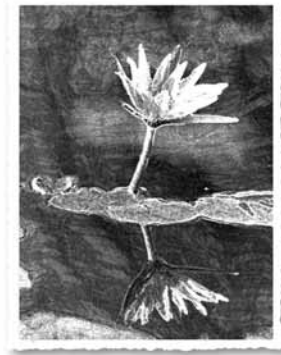
เราทั้งหลายก็ลองพิจารณาดูนะ อยากรู้
ว่าเรานี้มีสตินทรีย์เพิ่มขึ้นหรือเปล่า ก็มาดูที่

เรื่องสติปัญญา มีสติกลับมาอยู่ที่ตนเองได้ บ่อยขึ้นไหม อย่านไปสนใจคนอื่นมากนัก สนใจตัวเองไว้ สนใจกาย เวทนา จิต และธรรม ตามดูอยู่ที่ตนเองไว้ แบบนี้อภิชมาและโทมนัส จะลดลง

ท่านทั้งหลายเป็นยังไงกันบ้าง ฟังธรรมะ มากี่นานแล้ว ความยินดียินร้ายลดลงบ้าง หรือเปล่า บางคนมีเรื่องยินดียินร้ายเพิ่มขึ้นอีกนะ มาฟังธรรมะกับอาจารย์คนนี้ หลงรัก อาจารย์ เพิ่มอภิชมาขึ้นมาอีกอันหนึ่งแล้ว บางคนก็หงุดหงิด อาจารย์คนนี้พูดอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง โทมนัสก็เพิ่มขึ้นอีก อย่างนี้ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ไม่ใช่มาเพิ่มเรื่องยินดียินร้ายนะ แต่ฝึกฝนเพื่อให้มันลด แต่เดิมเรา

อ. สุภีร์ ทุมทอง

เคยยินดียินร้ายในอารมณ์ต่างๆ มากเหลือเกิน
เรามาฝึกฝนให้มีสติ ตามดูกาย เวทนา จิต
ธรรม ก็เพื่อให้อภิขณาโหม่นสมันลดลง มี
การใส่ใจสนใจรู้อยู่ที่ตัวเองมากขึ้น

๔. สมานินทรีย์

ข้อที่ ๔ **สมานินทรีย์** แปลว่า ธรรมะที่เป็นใหญ่ เป็นหัวหน้า สามารถครอบงำธรรมะฝ่ายตรงกันข้ามได้คือสมาธิ คือ ความที่จิตตั้งมั่น มีอารมณ์เป็นหนึ่ง ไม่ซัดส่ายไปตามอารมณ์นั้นอารมณ์นี้ มีลักษณะสะอาด ปลอดโปร่ง นิ่มนวล คล่องแคล่ว เหมาะสำหรับ

นำไปใช้งาน เมื่อมีสมาธิเป็นใหญ่ก็สามารถ
ครอบงำความไม่ตั้งมั่น ทำให้ไม่เกิดความซัด
ส่าย ไม่เกิดความยินดียินร้ายในอารมณ์ต่างๆ
กิเลสนิวรณ์เข้ามาครอบงำจิตไม่ได้

สมาธิன்றียอันบุคคลพึงเห็นได้ในฌาน

๔ ได้แก่ ปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน
จตุตถฌาน การจะมีจิตเป็นสมาธิ ก็ต้องอาศัย
การมีสติให้มาก เป็นผู้ที่ห่างไกลจากกามคุณ
ทั้งหลาย ไม่หมกมุ่นหรือไม่วนเวียนอยู่ใน
กามทั้งหลาย ไม่หาความสุขจากการดูรูป ฟัง
เสียง ดมกลิ่น ลิ้มรส กระทบสัมผัสทางพิวกาย
สังตจากกาม สังตจากอกุศลธรรมทั้งหลาย
ถ้ามีเวลาว่างก็อย่าไปดู อย่าไปฟังอะไรให้มาก
เรียกว่าสังตจากกาม สังตจากอกุศลธรรมทั้ง

อินทรีย์ ๕

หลาย คือ อย่าไปหาเรื่องมาทำให้มันเยอะ ถ้าว่างก็ให้อยู่เฉยๆ ไว้ มีสติเดินไปเดินมา นั่งทำกรรมฐานไป อย่าหาเรื่องไม่จำเป็นมาทำให้มันมาก

เมื่อสามารถละนิวรณ์ได้ สัจจจากกาม สัจจจากอกุศลธรรมทั้งหลาย ยังมีวิตกวิจารณ์ มีปิตักกับสุขเกิดจากวิเวก นี่เป็นลักษณะของ **ปฐมฌาน** ถ้าจิตมีสมาธิ มีความตั้งมั่นดี แนบแน่น ก็เข้าสู่ฌานที่ ๑ ถ้าจิตยังไม่แนบแน่น ก็ขอให้มึลักษณะใกล้เคียงอย่างนี้ไว้ คือ สัจจจากกาม สัจจจากการดู การฟัง การดมกลิ่น การลิ้มรส การกระทบสัมผัสทางผิวหนัง ไม่หาเรื่องนั้นเรื่องนี้ทำจนวุ่นวาย มีสติสัมปชัญญะอยู่ด้วยตนเอง สัจจจากอกุศล

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ธรรมทั้งหลาย ไม่มีมือกุศลธรรมเข้ามาครอบงำ
จิตใจ มีปีติและสุขอันเกิดจากวิเวก อยู่สงัดๆ
คนเดียว ซึ่งสมาธิที่จะเกิดในลักษณะเช่นนี้
อาศัยการมีสติสัมปชัญญะ มีความรู้ตัว แล้ว
รู้อยู่ที่อารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งยาวนานพอ
สมควร จิตก็มีความสุขขึ้น เบาสบายขึ้น
ปลอดโปร่ง ไม่มีกิเลส ไม่มีนิวรณ์เข้ามา
รบกวน

ท่านก็ลองไปฝึกดูนะ ต้องอาศัยการอยู่
คนเดียว ไม่มีงานวุ่นวาย ให้รู้จักการมีสติ
ให้ดีๆ ฝึกให้มีสติเกิดบ่อยๆ ต่อเนื่อง โดยรู้
ที่อารมณ์ใดอารมณ์หนึ่ง ก็จะทำให้เกิดสมาธิ
ขึ้นมาได้ ถ้าแนบแน่นก็เป็นระดับฌาน ระดับ
แรกเรียกขั้นปฐมฌาน

ต่อมาเห็นว่า วิตกวิจารณ์นั้นเป็นของหายาบ
วิตกวิจารณ์ก็ระงับไป จิตก็มีความสงบ ผ่องใส
ในภายใน จิตมีความตั้งมั่นเป็นหนึ่ง มีปีติ
และสุขอันเกิดจากสมาธิ นี่เป็น**หุดิยฌาน**

ต่อมาเห็นว่า แม้แต่ปีติก็ยังหายาบอยู่
คลายปีติไปได้ เป็นผู้มีจิตเป็นอุเบกขา มี
สติสัมปชัญญะ เข้าสู่**ตติยฌาน** ซึ่งจะมีการ
อยู่ที่เป็นสุข แต่เป็นสุขแบบไม่มีปีติ เราทั้ง
หลายคนจะไม่ค่อยรู้จักนะ จะสุขที่ต้องหา
อะไรมาระทบ แล้วมีปีติชนลูกขนปองอะไร
ก็ว่าไป แต่ในฌานที่ ๓ นี้ ไม่มีปีติ มีแต่สุข

พหุจตุตถฌาน ซึ่งเป็นฌานลำดับที่ ๔
ก็ละทั้งสุขทั้งทุกข์ ทั้งโสมนัสโทมนัส เป็น

อ. สุภีร์ ทุมทอง

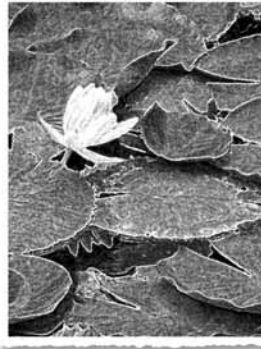
อหุทกขมสุข มีสติบริสุทธิ์เพราะอุเบกขาอยู่

ฉานทั้ง ๔ นี้แหละเป็นที่ดูสมาธิในทริย์
เราก็มาพิจารณาดูว่า ชีวิตของเรานี้หาความ
สุขจากอะไรอยู่ ถ้ายังหาความสุขจากการดูรูป
ฟังเสียง ดมกลิ่น ลิ้มรส กระทบสัมผัส
ยังเพลิดเพลिनทำนั่นทำนี่มากมายไปเรื่อย ๆ
ใจยังหวั่นไหว ชัดสายไปตามอารมณ์ต่างๆ
หลงยินดียินร้ายไปเรื่อย อันนี้ไม่มีสมาธิในทริย์

ผู้ที่มีสมาธิในทริย์ไม่ได้หาความสุขกับ
การดู การฟัง การดมกลิ่น การลิ้มรส การสัมผัส
ไม่ได้หาความสุขจากการทำนั่นทำนี่ **เขามี**
ความสุขเยอะ แต่เป็นความสุขอันเกิดจากวิเวก
สุขเพราะไม่มีเรื่องนั้นเรื่องนี่วุ่นวาย สุขเพราะ

อินทรีย์ ๕

ไม่ต้องดู ไม่ต้องฟัง สบายนะ การดูการฟัง
มันเป็นภาระ มันเหนื่อย ไม่ต้องดูไม่ต้องฟัง
อยู่แบบวิเวก นี่มันสบาย ส่วนพวกเรานี่ พอ
ไม่ได้ทำอะไร วางงานแล้ว ก็ไปหางานมาทำ
พอหางานมาทำ ก็บ่นว่าไม่ว่าง พอว่างก็ไม่รู้
จะทำอะไร ไปหางานมาทำ มีงานทำเยอะๆ
ก็บ่นว่าไม่ว่าง วนๆ เวียนๆ ไปนะ นี่พวกไม่มี
สมาธิ จิตใจไม่ตั้งมั่น หลงยินดียินร้ายเยอะ
ทำตามกิเลสมาก มันก็จะวนเวียนไปอย่างนั้น

๕. ปัญญินทรีย์

ปัญญินทรีย์ แปลว่า *ธรรมะที่เป็นใหญ่* เป็นหัวหน้า สามารถครอบงำธรรมะฝ่ายตรงกันข้ามได้คือปัญญา คือ ความรู้ที่ถูกต้อง สอดคล้องกับความจริง เห็นไม่ผิดไปจากความจริง ทำให้สามารถละกิเลส ละตัณหาได้ เป็นเหตุให้ถึงความสิ้นไปแห่งทุกข์โดยถูกต้อง

อินทรีย์ ๕

เด็ดขาดและแน่นอน ไม่ต้องวนเวียนกลับมา เป็นทุกข์อีก เมื่อมีปัญญาเป็นใหญ่ก็จะครอบงำ ความไม่รู้ได้ ความหลงไปยึดถือว่าเป็นตัวเรา ของเราก็จะไม่เกิดขึ้น ความเห็นผิดต่างๆ ก็จะไม่เกิดขึ้น เลิกสงสัยในเรื่องต่างๆ ที่เคยสงสัย ปัญญาอินทรีย์พึงเห็นได้ในที่หนึ่ง **ปัญญาอินทรีย์ อันบุคคลพึงเห็นได้ในอริยสัจ ๔**

อินทรีย์คือปัญญา ปัญญาเป็นใหญ่ สามารถครอบงำความไม่รู้ ครอบงำอวิชชาได้ พึงเห็นได้ในความรู้เกี่ยวกับอริยสัจ ๔ รู้ว่า **นี้ทุกข์** มันเป็นสิ่งที่ไม่มีแก่นสาร ไม่มีตัว ไม่มีตน เป็นของที่ไม่สามารถเอาเป็นที่พึ่งได้ มันเกิดตามเหตุตามปัจจัย เป็นปรากฏการณ์ เป็นครั้งๆ เป็นมายาของทุกข์มาหลอกเรา

เกิดแล้วก็ดับไป

รู้ว่า **นี่ทุกข์สมุทัย** รู้เหตุให้เกิดทุกข์ เหตุ
ให้เกิดทุกข์ไม่ใช่ตัวปรากฏการณ์นะ ไม่ใช่สิ่ง
ที่เกิดตามเหตุตามปัจจัยนั้นหรอก ไม่ใช่สิ่งที่ดี
หรือไม่ดี ไม่ใช่สุขหรือทุกข์ ไม่ใช่สงบหรือ
ฟุ้งซ่าน ไม่ใช่เจอคนดีหรือเจอคนไม่ดี เหตุ
ให้เกิดทุกข์คือตัณหา ความอยากด้วยความ
ไม่รู้

ความอยาก ความต้องการ ความคาดหวัง
ด้วยความไม่รู้ นี่เป็นเหตุให้เกิดทุกข์อัน
ใหม่ๆ ไม่สิ้นสุด สิ่งที่มีนไม่เที่ยง ก็อยากให้มี
นเที่ยง สิ่งที่มีนไม่คงทน ก็อยากให้มีนคงทน
สิ่งที่ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน เป็นของกลางๆ เป็น

อินทรี ยี่ ๕

ธรรมะที่เป็นสากล ก็คิดว่าเป็นตัวเป็นตน เป็นตัวเรา เป็นของเรา อยากเอามาเป็นของตน อยากบังคับควบคุมมันให้ได้ ความอยากด้วยความไม่รู้นี้เป็นเหตุให้เกิดทุกข์

ท่านทั้งหลายคงมีเรื่องให้ทุกข์ใจเยอะนะ รู้สึกเจ็บปวดเมื่อคนอื่นด่าก็ดี เมื่อคนอื่นทำไม่ได้ตั้งใจก็ดี หรือแม้แต่คนอื่นเดินไม่สวยก็ดี หงุดหงิดเหลือเกิน ความจริง คนอื่นเดินไม่สวยก็ดี คนด่าท่านก็ดี นินทาท่านก็ดี เจอคนที่ไม่ชอบก็ดี ผนตกแตกออกอะไรต่างๆ ก็ดี ไม่ใช่เหตุให้เกิดทุกข์นะ เหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหา เมื่อใดที่มีปัญญา รู้ความจริงขึ้นมาว่า ตัณหานี้เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ที่เราเป็นทุกข์อยู่เพราะว่ามีความอยาก สามิไม่เอาใจ เรา

อ. สุภีร์ ทุมทอง

เป็นทุกข์ เพราะอยากให้เขาเอาใจ เราก็จะเห็นความจริงว่า ที่สามี่ไม่เอาใจนั้น เป็นธรรมดา เป็นตัวทุกข์ ต้องบริหารให้มันพอเป็นไปไม่ได้ ส่วนเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ คือความอยากอยากด้วยความไม่รู้ ความจริงมันเป็นอย่างหนึ่ง เราอยากให้มันเป็นอย่างหนึ่ง ไม่ยอมรับมันอย่างที่มันเป็นจริง ไปคาดหวัง ไปหวังผลที่เฉพาะเจาะจงอย่างนั้นอย่างนี้ จะเอาอย่างนั้น จะเอาอย่างนี้ จะไม่เอาอย่างนั้น จะไม่เอาอย่างนี้ เป็นความเพลิดเพลिनพอใจอย่างหนึ่ง ยินดีจะเอาแต่อย่างหนึ่ง อันนี้เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ถ้าได้มองเห็นความจริงข้อนี้เพิ่มขึ้นๆ ก็เรียกว่ามีปัญญา

รู้ว่า **นี่ทุกข์นี่โรธ** นี่เป็นความดับสนิท

ของทุกข์ ความไม่มีทุกข์ ไม่มีทุกข์เกิดก็
ไม่มีทุกข์จะให้ดับ ความดับสนิทของทุกข์ คือ
ความสิ้นตัณหา หมดความอยาก หมดความ
ต้องการ หมดความคาดหวัง ท่านยังคาดหวัง
อะไรในโลกนี้บ้าง คาดหวังหรือเปล่าพรุ่งนี้จะ
ดีขึ้นกว่านี้ ตายเปล่าๆ เลยท่าน ท่านไม่รู้จัก
ทุกข์นี้โรธะแล้ว พยายามทำวันนี้ให้ดี หวัง
ว่าพรุ่งนี้จะดีขึ้น อย่างนี้ ท่านไม่รู้จักทุกข์นี้โรธะ
แล้ว ยังไปมีความหวังอยู่ ทุกข์นี้โรธะคือ
หมดความคาดหวัง ไร้อนาคต ปล่อยวาง
มันไป ทำอะไรก็ทำไปตามเหตุตามปัจจัย ทำ
ด้วยสติปัญญา ทำเต็มความสามารถ แต่ทำ
ด้วยความปล่อยวาง ไม่คาดหวัง ไม่หวังผล
ที่เฉพาะเจาะจงอะไรอีกต่อไป อย่างนี้จึงเป็น
ทุกข์นี้โรธะ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ถ้ารู้จักว่า ความสิ้นตัณหา หมดความ
อยากได้ หมดความต้องการ ความปล่อยวาง
นี้เป็นทุกขนิโรธะ ก็เรียกว่ามีปัญญา

ข้อสุดท้ายรู้ว่า **นี่ทุกขนิโรคามินีปฏิปทา**
คืออริยมรรคมีองค์ ๘ ประการมีสัมมาทิฏฐิ
เป็นต้น รู้จักใหม่สัมมาทิฏฐิ อันไหนเป็น
สัมมาทิฏฐิ อันไหนเป็นมิจฉาทิฏฐิรู้ใหม่
ความเห็นที่ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็น
ยังไง สิ่งที่มีนไม่เที่ยง เราไปเห็นว่ามันเที่ยง
สิ่งที่มีนไม่คงทน เราเห็นว่ามันคงทนถาวร
สิ่งที่มีนไม่ใช่ตัวตน เราเห็นว่ามันเป็นตัวตน
นี่เป็นมิจฉาทิฏฐิ ความเห็นที่ถูกต้องตาม
ความเป็นจริงเป็นยังไง สิ่งที่มีนไม่เที่ยง เรา
เห็นว่ามันไม่เที่ยง สิ่งที่มีนไม่คงทน เราเห็น

ว่ามันไม่คงทน สิ่งที่มีมันไม่ใช่ตัวตน เราเห็น
ว่ามันไม่ใช่ตัวตน นี่เป็นสัมมาทิฏฐิ

เราทั้งหลายพากันเห็นผิดมานานแล้ว
ถ้าต้องการจะละความเห็นผิด ก็มีวิธีเดียว
เท่านั้น คือต้องเห็นให้ถูก บางคนบอกว่า
อยากจะมีความเห็นถูก แต่นั่งเฉย นอนไขว่
ห้างอยู่นั้นแหละ อย่างนี้เลิกเห็นผิดไม่ได้ ไม่ใช่
ว่า แหม.. ผมมีกิเลสเยอะ รู้แล้ว แต่ไม่ยอม
ทำอะไร รอๆ ไปก่อน อย่างนี้ก็เลสมันก็ไม่หมด

ฉะนั้น เราต้องมาฝึกเห็นให้ถูกขึ้นๆ **เมื่อ**
ใดมีความเห็นถูก ความเห็นผิดก็จะถูกไล่ได้
ลดลงไปเรื่อยๆ บางคนรู้ว่าเห็นผิดแล้ว ก็ไม่

ยอมทำอะไร อย่างนี้ไม่ได้ เพราะยังละ
ความเห็นผิดไม่ได้ เดี่ยวสักหน่อย มีเหตุ
ปัจจัยพร้อมมันก็เกิดขึ้นมาอีก เมื่อใดมี
ความเห็นถูกต้อง เมื่อนั้นจึงจะละความเห็น
ผิดได้ ความรู้อย่างนี้เรียกว่าปัญญา **ปัญญา**
นี้ทำให้รู้จักมิจฉาทิฏฐิว่าเป็นมิจฉาทิฏฐิ รู้จัก
สัมมาทิฏฐิว่าเป็นสัมมาทิฏฐิ

รู้จักมิจฉาสังกัปปะว่าเป็นมิจฉาสังกัปปะ
รู้จักสัมมาสังกัปปะว่าเป็นสัมมาสังกัปปะ ที่
เราคิดกันอยู่ โดยส่วนใหญ่เป็นมิจฉาสังกัปปะ
รู้ใหม่ แล้วคิดแบบไหนเป็นสัมมาสังกัปปะรู้
ใหม่ ถ้ารู้ก็เรียกได้ว่ามีปัญญา

มิจฉาสังกัปปะ เป็นความคิดผิด คิด

อินทรีย์ ๕

จะเอานั่นเอานี่ คิดจะครอบครองสิ่งนั้นสิ่งนี้
คิดว่าได้รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสที่น่าพอใจ
มาเยอะๆ แล้วจะทำให้เราเป็นสุข อย่างนี้
พลาดไปไกลแล้ว คิดพยายาม ผูกเวร เห็น
คนอื่นเป็นศัตรู คิดเบียดเบียน แข่งแย่ง
อยากจะมีอำนาจ อย่างนั้นอย่างนี้ ยังอยากมี
อำนาจใหม่ ขนาดอำนาจจะควบคุมตนเองนี้
ยังไม่มีเลยนะ ถ้าเก่งนักก็ควบคุมตนเองอย่า
ให้มันตายซะสิ ความจริง เราไม่มีอำนาจ
ควบคุมอะไรได้จริงหรอก ต้องรีบฝึกฝนให้
เข้าใจความจริงเอาไว้

ปัญญาทำให้รู้จักมิจจาวาจว่าเป็นมิจจ
วจา รู้จักสัมมาวาจว่าเป็นสัมมาวาจ รู้จัก
มิจจาก็มันตะว่าเป็นมิจจาก็มันตะ รู้จัก

อ. สุภีร์ ทุมทอง

สัมมากัมมันตะว่าเป็นสัมมากัมมันตะ รู้จัก
มิจจาอาชีวะว่าเป็นมิจจาอาชีวะ รู้จักสัมมา
อาชีวะว่าเป็นสัมมาอาชีวะ รู้จักมิจจาวายามะ
ว่าเป็นมิจจาวายามะ รู้จักสัมมาวายามะว่าเป็น
สัมมาวายามะ รู้จักมิจจาสติว่าเป็นมิจจาสติ
รู้จักสัมมาสติว่าเป็นสัมมาสติ รู้จักมิจจา
สมาธิว่าเป็นมิจจาสมาธิ รู้จักสัมมาสมาธิว่า
เป็นสัมมาสมาธิ

ที่ดูบัญญัติในทริย ก็คือ ดูที่ความรู้ใน
เรื่องอริยสัจ ๔ รู้ทุกข์ เป็นของเกิดขึ้นเป็น
คราวๆ เป็นปรากฏการณ์ที่เป็นมาของ
ทุกข์มาแสดงความจริงให้เราดู ความจริงมัน
คืบคลานมาทุกๆ โอกาส ทุกๆ เหตุการณ์ เพื่อ
ให้เรายอมรับตามที่เป็นจริง คนที่ไม่มีปัญญา

จึงรู้สึกว่า ใช้ชีวิตไปด้วยความยากลำบาก เพราะเขาหนีความจริง ไม่อยากจะได้ความจริง กลัวความจริง อะไรที่เขากลัวบ้าง กลัวจะเสียเงิน กลัวจะเสียตำแหน่ง กลัวสามีจะทิ้ง กลัวจะต้องพลัดพรากจากลูกจากหลาน กลัวจะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไป กลัวความไม่แน่นอน กลัวว่าสิ่งนั้นจะไม่เหมือนเดิม กลัวนั้นกลัวนี่ อะไรที่เขากลัวก็ล้วนแต่เป็นความจริงทั้งนั้น พอกลัวความจริงก็หนีความจริง ไม่อยากให้มันเป็นจริง แต่ความจริงมันก็เป็นจริงวันยังค่ำ ทำยที่สุดก็เจอทางตัน หาทางออกไม่ได้ก็ตายเปล่า หัวหมุนวนเวียนไปเรื่อยๆ

เดียวกับเจอเหตุการณ์ที่เราไม่ชอบ เดี่ยวทรัพย์สินของเราก็เสียหาย เดี่ยวคนที่ไม่

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ชอบใจก็โผล่มา เดี่ยวความเลื่อมต่างๆ ก็
เกิดขึ้น หนีความจริงนี้หนี้อย่างมากเหลือเกิน
รู้สึกโดนบีบเข้ามาทุกด้านเลยนะ โดนบีบเข้า
มาเรื่อยๆ จนกระทั่งบางคนจะตายอยู่แล้ว ยัง
หาทางออกยังไม่ได้เลย ที่เป็นเช่นนี้เพราะ
ไม่รู้จักว่า อ้อ.. แท้ที่จริงมันคือทุกข์เท่านั้นเอง
ถ้าเป็นคนมีปัญญาก็มองเห็นความจริง สิ่ง
ต่างๆ มากก็บอกความจริง ให้เห็นว่า สิ่งต่างๆ
ในโลกมันเป็นธรรมดาอย่างนี้

เมื่อมีเหตุการณ์มาทำให้ทรัพย์สินเรา
เสียหาย เออ.. มันมาบอกเราให้เข้าใจความ
จริงว่า **ความจริงมันเป็นอย่างไร** เราจะได้เป็น
คนไม่ประมาท หาวิธีการป้องกันตามความ
สามารถ เราทั้งหลายให้มีความไม่ประมาท

อินทรีย์ ๕

มีสติสัมปชัญญะ มีความรู้ตัวไว้นะ สิ่งต่างๆ ล้วนเป็นของไม่แน่ไม่นอน ให้รู้ความจริง อย่างนี้ เรียกว่ารู้ทุกข์ รู้เหตุให้เกิดทุกข์ คือ ตัณหา รู้ความดับสนิทของทุกข์ คือความสิ้น ตัณหา แล้วก็รู้จักหนทางข้อปฏิบัติให้ถึงความดับสนิทของทุกข์ คือ อริยมรรคมีองค์ ๘ ประการ อย่างนี้นะครับ

วันนี้พูดเรื่องที่คุณอินทรีย์ ๕ ที่พระพุทธเจ้า ตรัสเอาไว้ เพื่อให้เราทั้งหลายมาสังเกตตนเอง ว่า ได้มีธรรมะที่เป็นโพธิปักขิยธรรมเกิดขึ้น บ้างหรือเปล่า ฟังธรรมะมาก็ดี ปฏิบัติธรรม มากก็ดี เป็นยังไงบ้าง มีอินทรีย์ ๕ นี้เกิดขึ้น มาเป็นใหญ่แทนที่ฝ่ายตรงกันข้ามบ้างไหม

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ซึ่งมีหมวดธรรมสำหรับพิจารณาดูดังที่ได้แสดง
มาแล้ว

จริงอยู่ว่า สภาวธรรมที่เป็นอินทรีย์ทั้ง ๕
เมื่อเกิดขึ้น ก็ย่อมเกิดขึ้นพร้อมกัน รู้
อารมณ์อย่างเดียวกัน แต่ก็มีความเป็นใหญ่
ในหน้าที่ของตนแตกต่างกัน เช่น เมื่อพูดถึง
หมวดโสตาปัตตยงค์ ๔ อันนี้มีสังขารอินทรีย์
เป็นใหญ่ในหน้าที่ ศรัทธาเป็นใหญ่ในเรื่องนี้
ส่วนวิริยอินทรีย์ สตินทรีย์ สมาธิอินทรีย์
ปัญญินทรีย์ เกิดร่วมเป็นส่วนประกอบ ช่วย
ให้ศรัทธาทำหน้าที่ของตนเองได้ เมื่อพูดถึง
หมวดอริยสัจ ๔ อันนี้มีปัญญินทรีย์เป็นใหญ่
ในหน้าที่ ปัญญาเป็นใหญ่ในเรื่องนี้ ส่วน

อินทรีย์ ๕

สัทธินทรีย์ วิริยินทรีย์ สตินทรีย์ สมานินทรีย์
เกิดร่วมเป็นส่วนประกอบ ช่วยให้ปัญญาทำ
หน้าที่ของตนเองได้ อย่างนี้เป็นต้น

สรุปหมวดธรรมตามอินทรีย์ทั้ง ๕ อีก
ครั้งหนึ่ง คือ

ข้อที่ ๑ สัทธินทรีย์พึงเห็นได้ในโสต
ปัตตียังคะ ๔ เชื้อมั่นเลื่อมใส ไม่หวั่นไหวใน
พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และเป็นผู้มี
ศีลที่พระอริยเจ้ารักใคร่ไม่ขาด ไม่ทะลุไม่ต่าง
ไม่พร้อย เป็นไท เป็นอิสระ เป็นไปเพื่อสมาธิ
ศรัทธายังแก่กล้าก็ยิ่งดี จะได้ทรัพย์สมบัติ
เพิ่มขึ้น ศรัทธานี้เป็นทรัพย์นะ และเป็นเหตุ
ทำให้ได้ทรัพย์อื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีกมากมาย

ข้อที่ ๒ **วิริยพันธ์พึงเห็นได้ใน
สัมมุปปธาน ๔** ความเพียรที่เป็นเหตุนำออกไปจากทุกข์ คือทำฉันทะให้เกิด พยายามปรารภความเพียร ประคองจิตไว้ ตั้งจิตมั่นไว้ เพื่อความไม่เกิดขึ้นของบาปอกุศลธรรมทั้งหลายที่ยังไม่เกิด เพียรละบาปอกุศลทั้งหลายที่เคยเกิดขึ้นแล้ว เพียรพยายามเพื่อความเกิดขึ้นของกุศลธรรมทั้งหลายที่ยังไม่เกิดขึ้น และเพียรให้กุศลที่เคยเกิดขึ้นแล้วนั้นเจริญก้าวหน้า จนเต็มสมบูรณ์

ข้อที่ ๓ **สตินทรีย์พึงเห็นได้ในสติปัฏฐาน ๔** มีสติรู้อยู่ที่กายและใจ ตามดูกายในกาย ตามดูเวทนาในเวทนา ตามดูจิตในจิต ตามดูธรรมในธรรม โดยการมีความเพียรเพื่อเผา

ทำลายกิเลส มีความรู้ตัว มีสติ จะทำให้ละ
อภิชฌาและโทมนัสในโลกได้

ข้อที่ ๔ **สมาธิ** ทรัพย์พึงเห็นได้ในฉาน ๔
ด้วยการสังตจากกาม สังตจากอกุศลธรรมทั้ง
หลาย ยังมีวิตก มีวิจาร์ มีความสุขอันเกิด
จากวิเวกอยู่ อันนี้เข้าฉานที่ ๑ เมื่อละเอียด
กว่านั้น วิตกวิจาร์ระงับไป ก็เข้าฉานที่ ๒ ปีติ
คลายไป ก็เข้าฉานที่ ๓ เมื่อละสุขและทุกข์
ละโสมนัสและโทมนัสได้หมด เป็นอนุทุกขมสุข
มีสติบริสุทธิ์เพราะอุเบกขา เข้าฉานที่ ๔

ข้อที่ ๕ **ปัญญา** ทรัพย์พึงเห็นได้ในอริยสัจ
๔ มีความรู้ ความเข้าใจสอดคล้องกับสังขารม
อนุโลมคล้อยตามสังขารม รู้ทุกข์ว่าเป็นทุกข์

อ. สุภีร์ ทุมทอง

รู้ทุกขสมุทัยว่าเป็นทุกขสมุทัย รู้ทุกขนิโรธะ
ว่าเป็นทุกขนิโรธะ รู้ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาว่า
เป็นทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา ตามที่มันเป็นจริง

อินทรีย์ ๕ ประการเหล่านี้ **เป็นสิ่งที่วัด**
ความพร้อมของจิต ในการที่จะเข้าใจธรรมะ
หรือการบรรลุธรรม หากมีอินทรีย์มาก มี
อินทรีย์แก่กล้า ก็สอนให้เข้าใจได้ง่ายและ
สามารถบรรลุธรรมได้ง่าย หากมีอินทรีย์อ่อน
ก็สอนให้เข้าใจได้ยากและบรรลุธรรมได้ยาก
เวลาพระพุทธเจ้าจะทรงแสดงธรรม พระองค์
ก็ทรงตรวจดูอินทรีย์ของผู้ฟังก่อน แล้วก็สอน
ให้เหมาะสมกับอินทรีย์ ซึ่งเป็นญาณที่มีเฉพาะ
พระพุทธเจ้า เรียกว่า**อินทริยปโรปริยัตตญาณ**
ส่วนพวกเรารุ่นหลังๆ นี้ ตัวใครตัวมัน ต้อง

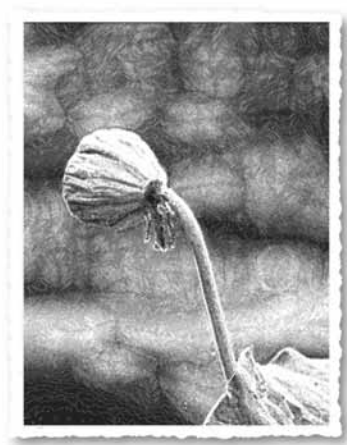
อินทรีย์ ๕

ดูตัวเอง ฝึกฝนปรับอินทรีย์กันเอาเอง

วันนี้บรรยายมา ก็คงสมควรแก่เวลา
อนุโมทนาทุกท่านครับ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ภาคผนวก

อินทรีย์ ๕

ทฎฐัพพสูตร

อินทรีย์ ๕ พึงเห็นได้ในธรรมหมวดต่างๆ

สุภีร์ ทุมทอง แปล

[๔๗๘] ดอกอนิกขุทั้งหลาย อินทรีย์ ๕
ประการเหล่านี้ อินทรีย์ ๕ ประการ เป็นไฉน
คือ สัทธินทรีย์ ๑ วิริยินทรีย์ ๑ สตินทรีย์ ๑
สมาธินทรีย์ ๑ ปัญญินทรีย์ ๑

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ดูก่อนนิเทศทั้งหลาย **ลัทธินทรีย์**อันบุคคล
พึงเห็นได้ในที่ไหน ลัทธินทรีย์อันบุคคลพึง
เห็นได้ในโสตาปัตตติยงคะ ๔ ลัทธินทรีย์อัน
บุคคลพึงเห็นได้ในที่นี้

ดูก่อนนิเทศทั้งหลาย **วิริยินทรีย์**อันบุคคล
พึงเห็นได้ในที่ไหน วิริยินทรีย์อันบุคคลพึง
เห็นได้ในสัมมปปธาน ๔ วิริยินทรีย์อันบุคคล
พึงเห็นได้ในที่นี้

ดูก่อนนิเทศทั้งหลาย **สตินทรีย์**อันบุคคล
พึงเห็นได้ในที่ไหน สตินทรีย์อันบุคคลพึงเห็น
ได้ในสติปฏิฐาน ๔ สตินทรีย์อันบุคคลพึงเห็น
ได้ในที่นี้

อินทรีย์ ๕

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **สมาธิทรีย์อัน**
บุคคลพึงเห็นได้ในที่ไหน **สมาธิทรีย์อัน**
บุคคลพึงเห็นได้ในฉาน ๔ **สมาธิทรีย์อัน**
บุคคลพึงเห็นได้ในที่นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **ปัญญาทรีย์อัน**
บุคคลพึงเห็นได้ในที่ไหน **ปัญญาทรีย์อัน**บุคคล
พึงเห็นได้ในอริยสัจ ๔ **ปัญญาทรีย์อัน**บุคคล
พึงเห็นได้ในที่นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อินทรีย์ ๕ ประการ
เหล่านี้แล

ทักขิวัณนสูตรที่ ๘ จบ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ทุติยวิภังคสูตร การจำแนกอินทรีย์ ๕ สูตรที่ ๒

สุภีร์ ทุมทอง แปล

[๔๘๐] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อินทรีย์ ๕
ประการเหล่านี้ อินทรีย์ ๕ ประการ เป็นไฉน
คือ สัทธินทรีย์ ๑ วิริยอินทรีย์ ๑ สตินินทรีย์ ๑
สมาธินทรีย์ ๑ ปัญญินทรีย์ ๑

อินทรีย์ ๕

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย **สัทธินทรีย์** เป็นไฉน

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย อริยสาวกในพระ
ธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ที่มีศรัทธา เชื่อมมั่นปัญญา
ตรัสรู้ของพระตถาคตว่า แม้เพราะเหตุนี้ๆ
พระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น เป็นพระอรหันต์
ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ถึงพร้อมด้วย
วิชาและจรณะ เสด็จไปดีแล้ว รู้แจ้งโลก เป็น
สารถีฝึกผู้ที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า
เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็น
พระพุทธรูป เป็นพระผู้มีพระภาค ดังนี้

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่า สัทธินทรีย์

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย **วิริยอินทรีย์** เป็นไฉน

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ดูก่อนนิกาหุทั้งหลาย อริยสาวกในพระ
ธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ปรารภความเพียร เพื่อละ
อกุศลธรรมทั้งหลาย เพื่อความถึงพร้อมแห่ง
กุศลธรรมทั้งหลาย เป็นผู้ผู้มีกำลัง มีความ
บากบั่นอย่างมั่นคง ไม่ทอดธุระในกุศลธรรม
ทั้งหลาย

เธอทำฉันทะให้เกิด พยายาม ปรารภ
ความเพียร ประคองจิต ตั้งจิตมั่นไว้ เพื่อ
ความไม่เกิดขึ้นของบาปอกุศลธรรมทั้งหลาย
ที่ยังไม่เกิดขึ้น

เธอทำฉันทะให้เกิด พยายาม ปรารภ
ความเพียร ประคองจิต ตั้งจิตมั่นไว้ เพื่อ
ละบาปอกุศลธรรมทั้งหลายที่เกิดขึ้นแล้ว

อินทรีย์ ๕

เธอทำฉันทะเล่ให้เกิด พยายาม ปรารภ
ความเพียร ปรคองจิต ตั้งจิตมั่นไว้ เพื่อความ
เกิดขึ้นของกุศลธรรมทั้งหลายที่ยังไม่เกิดขึ้น

เธอทำฉันทะเล่ให้เกิด พยายาม ปรารภ
ความเพียร ปรคองจิต ตั้งจิตมั่นไว้ เพื่อ
ความดำรงอยู่ เพื่อความไม่เลือนหาย เพื่อ
ความมีมากยิ่งขึ้น เพื่อความไพบุลย์ เพื่อ
ความเจริญขึ้น เพื่อความเต็มบริบูรณ์แห่ง
กุศลธรรมทั้งหลายที่เกิดขึ้นแล้ว

ดูก่อนิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่า วิริยอินทรีย์

ดูก่อนิกษุทั้งหลาย **สตินทรีย์** เป็นไฉน

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อริยสาวกในพระ
ธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ที่มีสติ ประกอบด้วยสติและ
ปัญญาเป็นเครื่องรักษาตนอย่างยอดเยี่ยม เป็น
ผู้ระลึกได้ ตามระลึกได้ แม้สิ่งที่ทำแล้วนานๆ
แม้คำที่พูดแล้วนานๆ

เธอเป็นผู้ตามรู้กายในกายอยู่ มีความ
เพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและ
โทมนัสในโลกได้ เป็นผู้ตามรู้เวทนาในเวทนา
ทั้งหลายอยู่ ... เป็นผู้ตามรู้จิตในจิตอยู่ ... เป็น
ผู้ตามรู้ธรรมในธรรมทั้งหลายอยู่ มีความเพียร
มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและโทมนัส
ในโลกได้

อินทรีย์ ๕

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่า สตินทรีย์

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย **สมาธินทรีย์** เป็นไฉน

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย อริยสาวกในพระ
ธรรมวินัยนี้ทำความสลัดออก (พระนิพพาน) ให้
เป็นอารมณ์ ย่อมได้สมาธิ ย่อมได้ความมี
อารมณ์เป็นหนึ่งแห่งจิต

เธอสังัดจากกามทั้งหลาย และสังัดจาก
อกุศลธรรมทั้งหลายแล้ว บรรลุปฐมฌาน ที่มี
วิตกวิจารณ์ มีปีติและสุขอันเกิดจากวิเวกอยู่

เพราะวิตกวิจารณ์สงบระงับไป บรรลุ
ทุติยฌาน ที่มีความผ่องใสภายใน มีภาวะเป็น

อ. สุภีร์ ทุมทอง

หนึ่งแห่งจิตเกิดขึ้น ไม่มีวิตก ไม่มีวิจารณ์ มีแต่ปีติและสุขอันเกิดจากสมาธิอยู่

เพราะปีติจางคลายไป เธอเป็นผู้มีอุเบกขา มีสติ มีสัมปชัญญะ เสวยสุขด้วยกาย บรรลุ ตติยฌานที่พระอริยเจ้าทั้งหลายสรรเสริญว่า เป็นผู้ที่มีอุเบกขา มีสติ อยู่เป็นสุข

เพราะละสุขและทุกข์ได้ เพราะโสมนัส และโทมนัสดับไปก่อนแล้ว เธอบรรลุจตุตถฌาน ที่ไม่มีทุกข์และไม่มีสุข มีสติบริสุทธิ์ เพราะอุเบกขาอยู่

ดูก่อนนิกขุทั้งหลาย นี้เรียกว่า สมาธินทรีย์

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย ปัญญินทรีย์ เป็นไฉน

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย อริยสาวกในพระ
ธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ที่มีปัญญา ประกอบด้วย
ปัญญาที่เห็นความเกิดและความดับ อันเป็น
อริยะ อันสามารถชำระกิเลสได้ อันเป็นเหตุ
ทำให้ถึงความสิ้นไปแห่งทุกข์โดยชอบ

เธอย่อมรู้ชัดตามความเป็นจริงว่า นี้ทุกข์
ย่อมรู้ชัดตามความเป็นจริงว่า นี้ทุกขสมุทัย
ย่อมรู้ชัดตามความเป็นจริงว่า นี้ทุกขนิโรธ ย่อม
รู้ชัดตามความเป็นจริงว่า นี้ทุกขนิโรธคามินี
ปฏิบัติ

อ. สุภีร์ ทุมทอง

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่า ปัญญาอินทรีย์

ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย อินทรีย์ ๕ ประการ
เหล่านี้แล

หุติยวิมังคสูตรที่ ๑๐ จบ

ประวัติ
อาจารย์สุภีร์ ทুমทอง

วันเดือนปีเกิด

- วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๑๕
- บ้านหนองชะ ต.หนองชะ อ.ลำโรงทาบ จ.สุรินทร์

การศึกษา

- เปรียญธรรม ๔ ประโยค
- ประกาศนียบัตรบาลีใหญ่ วัดท่ามะโอ จ.ลำปาง
- วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า มหาวิทยาลัยขอนแก่น

งานปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๓)

- ผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ บริษัท บางกอก พร็อพเพอร์ตี้ คอร์ปอเรชั่น จำกัด
- อาจารย์สอนพิเศษปริญญาตรี วิชาพระอภิธรรมปิฎก มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตบาลีศึกษาศึกษาพุทธโฆส จ.นครปฐม
- บรรยายธรรมะตามสถานที่ต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด
- เผยแพร่ธรรมะทางเว็บไซต์ www.ajsupee.com

รายนามผู้ร่วมครีธาพิมพ์หนังสืออินทรีย์ ๕

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณน้อมเพชร	๒๐,๐๐๐
๒	ร้านไตรปิฎก	๑๔,๓๐๐
๓	คุณสุพจน์ เขียมวัฒนา	๑๒,๐๐๐
๔	คุณสุเทพ-คุณสุวรรณา ชัยเศวตกานนท์	๖,๐๐๐
๕	คุณอิทธิพล เอกพันธ์	๕,๐๐๐
๗	คุณทิพวัลย์ ศรีสุวรรณ	๕,๐๐๐
๘	บจก. นิมิตทองสุข	๕,๐๐๐
๙	อ.จันทรา ทองเคียน และครอบครัว	๔,๐๐๐
๑๐	คุณอรนุช เตชะมหาพันธ์ุ์	๓,๗๐๐
๑๑	คุณวรอร ศิลาวีภาพร	๓,๐๐๐
๑๒	คุณขวัญชนก	๓,๐๐๐
๑๓	คุณนิจรินทร์ พีรพรวิมล	๒,๕๐๐
๑๔	คุณภาฤษ	๒,๒๐๐
๑๕	คุณอรนิชภา วัชรทัศนกุล	๒,๐๕๐
๑๖	คุณอารี แสงวิวัฒน์เจริญ	๒,๐๐๐
๑๗	คุณนุชจรินทร์ เหลืองสุรฤทธิ์	๑,๕๕๐
๑๘	คุณแจตสฤษฎ์ วัฒนาศิริกุล	๑,๕๐๐
๑๙	คุณเทียนชัย มุนินทร์นิมิตต์	๑,๕๐๐
๒๐	คุณประกอบ มานะจิตต์	๑,๔๕๐
๒๑	คุณอามาวดี จูติอนันท์	๑,๓๐๐
๒๒	คุณกิตตกานต์ พลเดช	๑,๒๓๐
๒๓	คุณลัดดา สาลิกา	๑,๒๐๐
๒๔	คุณบุญวา ธรรมพิทักษ์กุล	๑,๑๕๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๒๕	คุณนัยรัตน์ ทวีนนททรัพย์	๑,๐๔๐
๒๖	คุณวิวัฒนา ธรรมวิรุฬห์	๑,๐๒๐
๒๗	คุณธนกร สันติเกษม	๑,๐๒๐
๒๘	คุณมาลีศรี ถนอมพงษ์พันธ์	๑,๐๐๐
๒๙	คุณแม่ตังลี แซ่ลิ้ม และครอบครัว และคุณจรัสลักษณ์ จรัสวารวรรณ	๑,๐๐๐
๓๐	คุณอรอนงค์ จรรยา	๑,๐๐๐
๓๑	คุณบุญรอด ยัยเกษม, จ.ส.ต.ไฟโรจน์ - ดาวรุ่ง มีเหล่า, ต.ช.ธงชัย จันทร์กระจ่าง	๑,๐๐๐
๓๒	รองนายกเทศมนตรีเมืองชุมแสง จ.นครสวรรค์, พ.ท.เสริม - คุณสำราญ ตรีวิมล	๑,๐๐๐
๓๓	ส.ท.ณรงค์ศักดิ์ - คุณอัมพร กิ่งแสง	๑,๐๐๐
๓๔	พญ.นรสา รัตนธรรมวัฒน์	๑,๐๐๐
๓๕	คุณอุตมพร สายเพชร และครอบครัว	๑,๐๐๐
๓๖	คุณเรวัต - คุณวัลยา แสงนิล และครอบครัว	๑,๐๐๐
๓๗	คุณมานชญ ไกรมงคล	๙๗๐
๓๘	คุณทรงพล มงคลปริดาไสม	๘๗๐
๓๙	อุทิศให้คุณพ่อตา บุญวงค์	๘๐๐
๔๐	คุณชัชวาล พลเวียง	๖๐๐
๔๑	คุณศรีวิไล สุทธิธรรม	๕๖๐
๔๒	คุณปาริชาติ ศิริทวีศัพท์	๕๕๐
๔๓	คุณอรวรรณ กอประเสริฐศรี	๕๕๐
๔๔	คุณจำรัส พันธุ์บุตร	๕๕๐
๔๕	คุณศรีวิไล สุทธิธรรม	๕๕๐
๔๖	คุณเสียมฮั่ว แซ่ลี	๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๔๗	คุณประยูทธ - คุณธนวรรณ ปิยะกาโส	๕๐๐
๔๘	คุณพรพิมล อรุณสุริยานนท์	๕๐๐
๔๙	อ.ยุทธพร - อ.ประภาพร ทาคำ	๕๐๐
๕๐	คุณกฤษดา ศรีอริยวงศ์	๕๐๐
๕๑	คุณป้ามณี ช่วยกุล	๕๐๐
๕๒	คุณอรุณี ปิ่นทก้าพล	๕๐๐
๕๓	อ.มณีรัตน์ บุญเกษม และครอบครัว	๕๐๐
๕๔	คุณยุพิน วัฒนาพิบูลย์ชัย	๕๐๐
๕๕	ร้านศิริโกศภัณฑ์	๕๐๐
๕๖	คุณศิริ - คุณทิพย์ วงษ์ชัชวาลกุล	๕๐๐
๕๗	คุณนฤมล	๕๐๐
๕๘	ครอบครัวร้านเป็นบรรเจิดกิจ	๕๐๐
๕๙	คุณซึ่งเตี้ย - คุณธีรพล แซ่ตั้ง, คุณสมชาย - คุณไฉไล - ด.ญ.นงนัท - ด.ญ.นันทวรรณ เลี้ยวเจริญ	๔๗๐
๖๐	คุณกิตติพงศ์ ชมพูพงษ์เกษม	๔๖๐
๖๑	คุณวนา พูลผล	๔๖๐
๖๒	คุณอุรรัตน์ คลิ่งทอง	๔๔๐
๖๓	คุณเสาวนีย์ จิระอานนท์	๔๔๐
๖๔	คุณแก้วลิน รื่นริง	๔๓๐
๖๕	คุณสุวิทย์ ธารางกุล	๔๒๕
๖๖	คุณสมชาย - คุณสมหมาย ว่างานนท์ และครอบครัว	๔๐๐
๖๗	ร้านไอฟาร์เฟอร์นิเจอร์	๔๐๐
๖๘	คุณสมหมาย ว่างานนท์	๔๐๐
๖๙	คุณสุวิดา เงินนำโชค	๓๙๐
๗๐	คุณรัตนา ทวมาลา	๓๗๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๗๑	คุณไช่เพี้ย เลอ	๓๕๐
๗๒	คุณกิตติพงษ์ ชมพูปวงษ์เกษม	๓๔๐
๗๓	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๓๒๕
๗๔	คุณวิภาดา ปุตรเศรษฐี	๓๑๐
๗๕	คุณสุภี พงศ์สุทธินันท์	๓๑๐
๗๖	คุณธนัชพร สังข์จันทร์	๓๐๐
๗๗	อ.วัฒนา ภาสกรณ์	๓๐๐
๗๘	คุณนันทกร ลักกะพลางกูร	๓๐๐
๗๙	คุณวาสนี ลักกะพลางกูร	๓๐๐
๘๐	ด.ญ.ปวีณกร ลักกะพลางกูร	๓๐๐
๘๑	คุณชัยวัฒน์ - วันเพ็ญ และคุณสายสวาท ยมะสมิต	๓๐๐
๘๒	คุณรพีพรรณ พักแพง	๓๐๐
๘๓	ร้านไทยโลหะการ	๓๐๐
๘๔	คุณยุพา ม่วงพรหม, คุณยุพิน จุลปิเมฆ	๓๐๐
๘๕	คุณสุภาวดี เป็นศิริ	๓๐๐
๘๖	คุณสุมาลี - คุณประสงค์ วัฒนา และบุตร	๓๐๐
๘๗	พ.ต.อ.สรรเพ็ชญ์ - คุณศรีสมร แสงศุภวานิช	๓๐๐
๘๘	คุณอรนิชภา วัชรทัศนกุล	๒๘๐
๘๙	คุณณัฐพัฒน์ สำราญสนิท	๒๗๐
๙๐	คุณพงศ์เดช มานุกุล	๒๖๐
๙๑	คุณป้าทองดี คำป้อง	๒๕๐
๙๒	คุณศญา ธนสิทธิวงศ์	๒๕๐
๙๓	คุณวรพล แซ่จู้	๒๕๐
๙๔	คุณโสภา ชูติมาเทวินทร์	๒๔๐
๙๕	คุณสุภัทรา จูติอมรพันธุ์	๒๓๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๙๖	พ.ต.อ.บุญเสริม - คุณยุพดี ศรีชมภู	๒๐๐
๙๗	พระชัยพร จันทวไล	๒๐๐
๙๘	คุณยุพิน ประภาศิริ	๒๐๐
๙๙	คุณนวลนรา ทุมลา	๒๐๐
๑๐๐	คุณปราโมทย์ จงสถิตยัณห์	๒๐๐
๑๐๑	คุณคะเนิง น้อยพรม และครอบครัว	๒๐๐
๑๐๒	คุณคำดี - คุณดำ และครอบครัว	๒๐๐
๑๐๓	ร้านชื่นกมล ส้มสด	๒๐๐
๑๐๔	คุณวิฑูฒิ - คุณมุกิตา ว่างานนท์ และครอบครัว	๒๐๐
๑๐๕	คุณคะเนิง - คุณสรรงค์ ตามประดับ	๒๐๐
๑๐๖	คุณมานิตา แสงธาราทิพย์	๒๐๐
๑๐๗	คุณสุมาลี วีระเศรษฐกุล	๒๐๐
๑๐๘	คุณสมพงษ์ ชูมา	๒๐๐
๑๐๙	คุณวิชัย - คุณสมพร ภัทรดำรง	๒๐๐
๑๑๐	คุณฟ้า ทิมพูน	๒๐๐
๑๑๑	ร้านนำสไตล์	๒๐๐
๑๑๒	คุณอำนาจ - คุณบุญเดือน กล่อมวงษ์	๒๐๐
๑๑๓	คุณแดง แซ่ตั้ง	๒๐๐
๑๑๔	ร้านศรีมัทมาพี	๒๐๐
๑๑๕	ร้านทอง แม่ญวน	๒๐๐
๑๑๖	คุณอัจฉรีย์ วาสนาเรืองสุทธิ	๒๐๐
๑๑๗	คุณอัญญรัตน์ ทิพประเสริฐ และครอบครัว	๒๐๐
๑๑๘	คุณไพลิน มิ่งลาดพร	๒๐๐
๑๑๙	คุณอำนาจ - คุณอินทิดา พุฒทอง	๒๐๐
๑๒๐	คุณธัญญภรณ์ - คุณวทันยา พุฒทอง	๒๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๒๑	คุณววรรณวิสา รัตโตบุตร	๑๘๐
๑๒๒	คุณสุภัทรา จิตติอมรพันธุ์	๑๘๐
๑๒๓	คุณพีชิต แซ่ตั้ง	๑๖๐
๑๒๔	คุณบัวเขียว ปทุมวรรณ	๑๕๐
๑๒๕	คุณปราณี ชวนปกรณ์	๑๕๐
๑๒๖	คุณทุเรียน สุวรรณภาพ	๑๕๐
๑๒๗	คุณเทพธิรงค์ สาสิทธิ์ทอง	๑๔๐
๑๒๘	คุณอัครินี อัคราธิวัฒน์กุล	๑๔๐
๑๒๙	คุณปัทมาพร หอมกลุ่ม	๑๔๐
๑๓๐	คุณสมจิตร์ ตอเสนา	๑๓๐
๑๓๑	คุณอุษา ส่างาม	๑๒๐
๑๓๒	คุณศิวดล รัตนสุคนธ์	๑๒๐
๑๓๓	คุณนัฐธยาน์ ตั้งเสริมวงศ์	๑๒๐
๑๓๔	คุณกนกนันท์ ชวพรกิจ	๑๒๐
๑๓๕	คุณลิทธิธินิชา วงศ์วิลาศ	๑๐๐
๑๓๖	คุณชัชวาล สีไสวพร	๑๐๐
๑๓๗	ด.ต.ณยศกร คุภาโชคไพบูลย์	๑๐๐
๑๓๘	คุณนที เนาวรัตน์กิตติกุล	๑๐๐
๑๓๙	คุณสุปันนา วงศ์พรกุล	๑๐๐
๑๔๐	คุณพิภาพ ศักดาทิวากร	๑๐๐
๑๔๑	คุณสุนทร ลายดอก	๑๐๐
๑๔๒	คุณกานกลดา สว่างมล	๑๐๐
๑๔๓	ด.ญ.กฤตพ ปิ่นอาสา	๑๐๐
๑๔๔	คุณวิภาวี ส่งเพชร	๑๐๐
๑๔๕	คุณสุพิชฌาย์ พันธุ์ชนะชัย	๑๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๔๖	คุณพิชิต แซ่ตั้ง	๑๐๐
๑๔๗	คุณวรรณพร มิ่งลดาพร	๑๐๐
๑๔๘	คุณวุฒิกัทร - คุณพิมานมาศ มิ่งลดาพร	๑๐๐
๑๔๙	คุณอยู่ยู่ แซ่ตั้ง	๑๐๐
๑๕๐	ร้านพิชัยมอเตอร์	๑๐๐
๑๕๑	คุณประภา อิศระสิงห์ชัย	๑๐๐
๑๕๒	คุณวีไล อึ้งอมร	๑๐๐
๑๕๓	คุณสมหมาย ทาญพล	๑๐๐
๑๕๔	คุณเยาวรัตน์ เมธิยาติกุล	๑๐๐
๑๕๕	ร้านสยามวิหะ	๑๐๐
๑๕๖	คุณสมศรี ว่างกานนท์	๑๐๐
๑๕๗	คุณวัชรพงษ์ พุทธิตระกูล	๑๐๐
๑๕๘	คุณแม่เฉลียว เพ็ชรรัตน์	๑๐๐
๑๕๙	คุณบุญช่วย ชายไก่อ	๑๐๐
๑๖๐	คุณวันดี พวงมี	๑๐๐
๑๖๑	ร้านใบตอง	๑๐๐
๑๖๒	คุณละมุล ประมิตร	๑๐๐
๑๖๓	คุณวิทยา-คุณสการวรัตน์-ต.ญ.ประการ คักดี	๑๐๐
๑๖๔	คุณวิชาญ-คุณอารมณ จิตพิพัฒนกุล	๑๐๐
๑๖๕	คุณกัมพล - คุณกันยา - ต.ญ.พิมมาตา ใจแก้ว	๑๐๐
๑๖๖	คุณสายสุดา บุญที	๑๐๐
๑๖๗	คุณชวลี ดวงแก้ว	๑๐๐
๑๖๘	คุณแพชัญ - คุณสุมาลี สนจ้อย	๑๐๐
๑๖๙	จ.ส.ต.สมบูรณ์ - อ.บุศรินทร์ ปันกันอินทร์	๑๐๐
๑๗๐	คุณสุคิน สระทองขาว	๑๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๗๑	ร้านเสริมสวยกรรณิการิ	๑๐๐
๑๗๒	คุณสุพิศรา กลิ่นระคนธ์	๘๐
๑๗๓	คุณอชิวัฒน์ รักพชรวิโรจน์	๘๐
๑๗๔	คุณทำนอง บังวิฒนกุล	๘๐
๑๗๕	คุณคึกดา	๗๐
๑๗๖	คุณธราวรรณ์ กาญจนวิไลขลุผล	๗๐
๑๗๗	คุณสรียา พัฒนาพรชัย	๗๐
๑๗๘	คุณศิริบูรณ์ เสริมศิริพงษ์	๗๐
๑๗๙	คุณสมปอง บุญผ่อง	๖๐
๑๘๐	คุณเสกสรร บวรกิจเกษมเลิศ	๖๐
๑๘๑	คุณอาภรณ์ อนุรักษธนากร	๖๐
๑๘๒	คุณสวา หมดรัตน์	๖๐
๑๘๓	คุณศรินทร์ห์ เพือกโสภา	๕๐
๑๘๔	คุณลิทธิชัย ปัญกิจจณานต์	๕๐
๑๘๕	คุณชัชติพร อ่ำสวัสดิ์	๕๐
๑๘๖	คุณแกกแก้ว มั่นสถาวร	๕๐
๑๘๗	คุณนวลพร ต้นเรืองวงษ์	๔๐
๑๘๘	คุณเดือนฉาย พิมพ์อ่ำ	๔๐
๑๘๙	คุณธนาวุฒิ ธิปินโน	๔๐
๑๙๐	ด.ช.ปริญวัฒน์ จันทรสสมบัติ	๓๐
๑๙๑	คุณขวัญใจ งามพันธุ์	๒๐
๑๙๒	คุณสายฝน บรรณารักษ์	๒๐
๑๙๓	คุณเพิ่มพงศ์ - ด.ช.เอกสิทธิ์ ธนพิพัฒน์สัจจา	๒๐
รวมครัทธาทั้งสิ้น		๑๔๙,๕๑๐

ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง
จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐
โทรศัพท์ ๐๒-๗๐๒-๗๓๕๓
www.kanlayanatam.com